

Artisten in den dop. — Marseille. — Prof. dr. R. Magnus † — Een windhoos boven Weesperkarspel. — Het Jongenskamp van „Obadja”.
Jacobus Nienhuijs †. — De zwemwedstrijden te Leiden. — Tennis-profs te Noordwijk.

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

PANORAMA

No. 5 (31) 15DE JAARGANG
3 Aug. 1927

A.W. SIJTHOFF'S
UITGEVERS MAATSCHAPPIJ
LEIDEN

Prijs per 17½ ct. Voor Week- 17½ ct.
Nummer Abonné's
Per kwartaal f2.25. Franco per post f2.50
Combinatie-abonn. R. d. V. 15 ct. per week

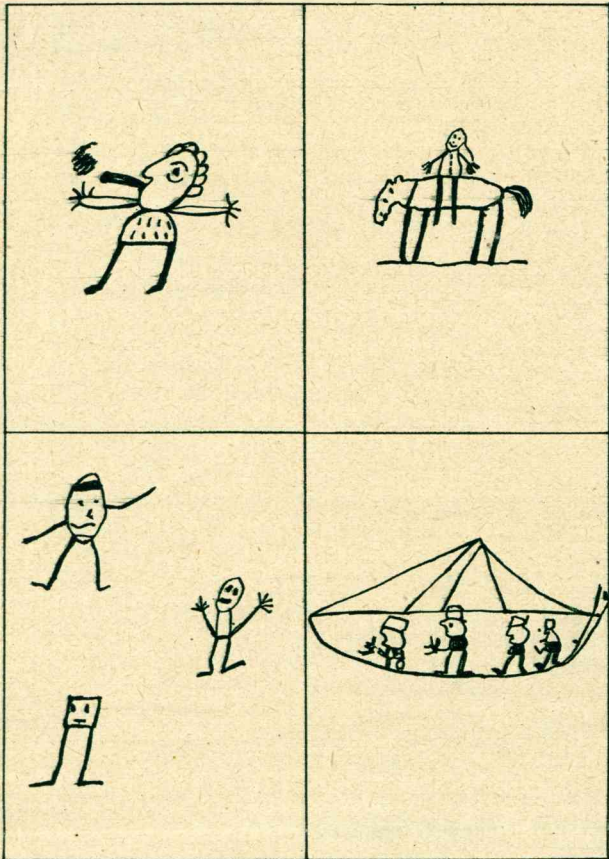

AAN HET GEIN BIJ ABCOUDE

ARTISTEN IN DEN DOP

Fruiselijk tafereeltje. Broertje teekent . . . Het mollige knuistje om het veel te grote potlood geklemd, het gezichtje rood van inspanning, het puntje van zijn tong heel eventjes uit het mondje stekend, buigt hij zich over het papier en hijgt, en zucht, en werkt . . . En de zusjes staan er omheen, in glimlachende verwachting van wat dit wonder worden mag.

Broertje teekent. Wát teekent Broertje? Dat weet broertje zelf niet . . . Ho, ho! Niet te voorbarig, s. v. p.! Broertje weet het wél: het is 'n paard (paard). Broertjes krabbeltje nu kan evengoed een kluwen wol

Kinderteekeningen. — In het linker vakje onderaan ziet men branie (boven); smeekeling (rechts); pappie (onderaan).

met twee breinaalden voorstellen; maar de driejarige kunstenaar houdt vol: het is een paard.

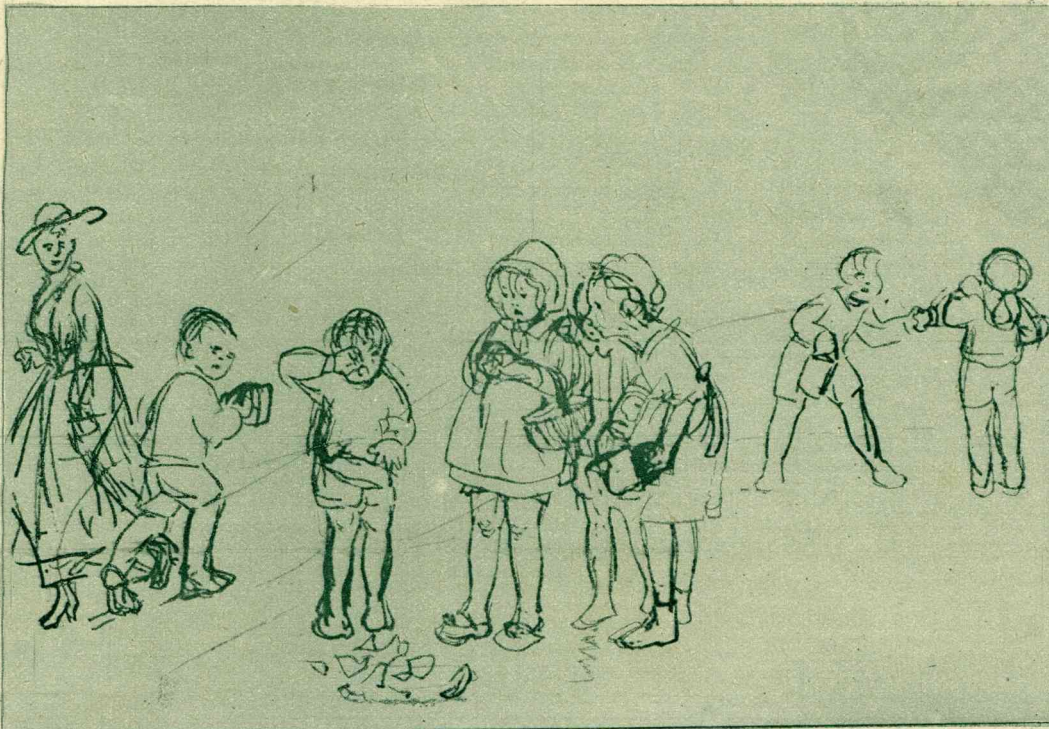
Als ge nu echter lang genoeg den kleinen man voorhoudt, dat het toch eigenlijk *poes* is, die hij heeft geteekend, dan laat hij weldra het paardenidee varen en geeft ten slotte toe, dat hij een poes gemaakt heeft.

Wij glimlachen; doch beseffen tevens, dat zich hier een psychologisch proces voltrekt, dat niet zoo maar open en bloot voor ons ligt. En hiermede zijn we ineens midden in ons onderwerp terecht gekomen: *het kinderteekenen*, waarmede we evenwel *niet* bedoelen het teekenen, dat ze later op school leeren en dat hun oorspronkelijke inzichten wijzigt; maar de spontane, ongekunstelde uiting der kinderziel in de ons zoo bekende en vaak dierbare krabbeltjes en hanepootjes, die het kind zelf uitvindt en waarmede het tracht weer te geven wat het ziet en voelt in een taal, die het vroeger leert dan zijn spreektaal.

Dit naïef teekenen werpt dikwijls een verrassend licht op de psyche onzer lievelingen en nauwkeurige en liefhebbende waarnemers, in casu de ouders, kunnen er heel wat uit leeren.

Tot aan het derde levensjaar hebben de jongelui nog maar weinig begrip van de waarde van griffel of potlood en spelen er mee als met elk ander ding. Totdat ze op een gegeven moment ontdekken, dat ditzelfde potlood een tooverstaafje is, dat „afgeeft” en ze zich met ontembare energie werpen op het bedekken van heele vellen papier met krabbels, kriskras in alle richtingen, zonder zin of betekenis.

Het eerste nu wat Baby, als hij de dingen juist gaat onderscheiden, goed in het oog houdt, zijn z'n oudelui. In de eerste plaats *mammi*, die hem zoo lekker kan knuffelen en met zulke heerlijke slokjes drinken z'n dorstige keeltje lescht. Daarna komt, meer vaag en verder af: *pappie*,

De gebroken kan. — Een kinderteekening, die den kunstzinnigen aanleg van de maakster verraadt.

die hem met zijn goedge, maar forsche handen wel eens pijn doet en wiens metalen stem z'n kleine ooren doof maakt.

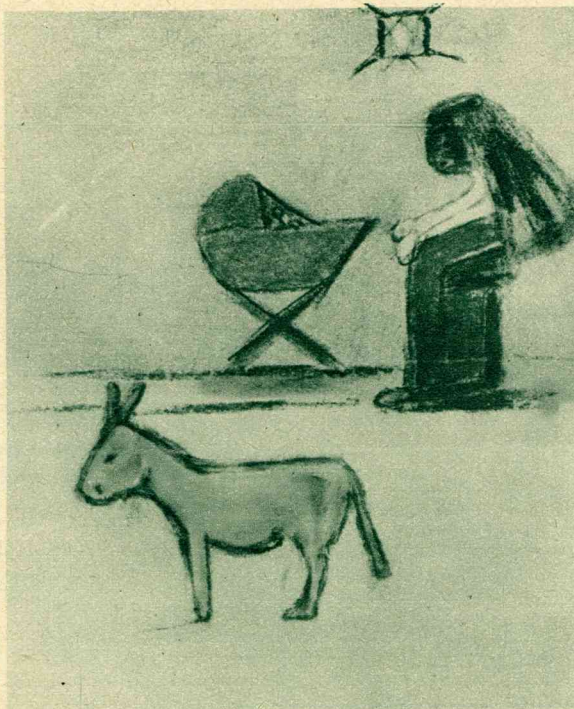
Het spreekt nu vanzelf, dat het kind, als het na een paar jaar naar de „teekenstift” grijpt — vele kleintjes komen daar *nóóit* toe — direct begint met het moeilijkste wat de natuur oplevert: den mensch, voor den kleuter verpersoonlijkt door zijn ouders. Een ovaaltje met drie puntjes er in en twee stokjes er onder: pappa; nóg een ovaaltje met drie puntjes er in en twee stokjes er onder: mamma. De rest laat hem koud; armen, lijf, haren, ooren — allemaal overbodige luxe; zijn teekening voldoet hem uitermate; geslacht, proporties, ledematen, hij lapt ze aan zijn kinderschoentje!

„Die tijd gaat echter snel voorbij” en de kleine Uk begint in te zien, dat de mensch toch uit meer deelen bestaat dan hij gedacht had. Van nu af volgt de eene ontdekking op de andere; successievelijk verschijnen armen, voeten, ooren, kleeding; maar het duurt 'n heele tijd hoor, voordat de mensch compleet is. Het meest van alles geneeren hem de armen, die hij nu eens te hoog, dan weer te laag aan het lichaam aanbrengt, doch zelden op de juiste plaats; terwijl de handen het best te vergelijken zijn met een Japansch kamervuurwerkje.

Langzamerhand gaat de jonge artist zich ook aan poes en aan waf, aan een paard, een huis, een zusje wagen; maar aan boomen en bloemen heeft hij vooralsnog het land; die zijn hem te moeilijk.

Maar hoe grappig ziet dit alles in ons oog er uit! Daar het kind nooit naar de natuur, maar alles uit het geheugen teekent, kom je voor de leukste resultaten te staan.

Hij maakt b. v. een man, die op een paard zit; het paard heeft vier beenen; de man twee: samen zes. Dus moet hij zes beenen te zien krijgen. Goed! Het eene been aan de andere zijde van 't paard brengt hij doodeenvoudig

De kribbe van Bethlehem.

naast het andere been aan den vóórkant en . . . aan de eer is voldaan.

Een huis heeft vier zijden; het kind vindt het al heel mooi als hij er drie teekent, terwijl er feitelijk maar twee tegelijk voor ons te zien zijn. Wat nood! Hij teekent drie kantjes en denkt: „Je kunt ook niet alles te gelijk hebben.”

Hij kan het niet helpen, dat de wetten der perspectief nog zoo onvolmaakt zijn!

Eenzelfde „dichterlijke vrijheid” veroorlooft de artist(e)-in-den-dop zich ten opzichte eener boot met menschen er in: hij heeft ze er *in zien zitten*; ergo teekent hij ze, zichtbaar door den wand der boot! Pure logica. Langs dezelfde lijnen van geleidelijkheid teekent hij menschen en dingen door de muren van huizen en torens heen.

Van een klok of horloge zal het kind meestal de (Romeinsche) cijfers van IV—VII het onderstboven, of het achterstboven teekenen.

Verticale, strak-rechte lijnen teekent het kind nooit; alles staat altijd en overal schotsch en scheef dooreen. Komt dit omdat het zelf nog zulk een wankel standpunt tegenover de aardsche dingen inneemt?

Vele ouders zullen in de hierbij afgebeelde krabbeltjes, die we gaarne met tientallen zouden vermeerderen als we maar ruimte genoeg hadden, den „stijl” hunner eigen lievelingen herkennen.

Dit komt ook precies uit. Alle kinderen van alle volken en alle tijden zijn op denzelfden leeftijd, op dezelfde wijze

Teekeningen van Eskimokinderen.

met teekenen begonnen. De Assyrische, Egyptische, Griekische, Romeinsche jongetjes krasten op de muren der huizen, het plaveisel der straten dezelfde mallotige poppetjes, die onze kleinen nog heden produceeren. De kleuters der Eskimo's, Papoea's, Indianen, Japanners, debuteeren precies eender als die der Europeanen en Tibetanen; met het eenige verschil, dat elk kind slechts weergeeft wat het in zijn omgeving waarneemt, zoodat een Eskimoknaap geen paard teekent, dat hij niet kent, maar wél walrussen en rendieren; terwijl een Hagenaartje weer z'n strand met Pier, z'n auto's en vliegmachines heeft; 'n Hottentotjochie z'n zwarte mammies en pappies en het Amerikaantje z'n wolkenkrabbers.

Zoo oefent ook het milieu, waarin het kind verkeert, invloed op zijn teekenkunst uit. Een jongetje, welks geëerbiedigde vader wel eens iets met de justitie te verrekenen heeft, zal in zijn teekeningetjes — als het ten minste óóit zoo ver komt — allicht iets laten doorschemeren van celwagens, handboeien, veldwachters, breekijzers en andere attributen van papa's handwerk, terwijl een kind uit godsdienstige omgeving zich met het schetsen van meer zedige onderwerpen zal bezighouden. Maar — uit een artistiek(!) oogpunt bekeken, beweegt al dit gekrabbel zich toch zowat in dezelfde richting.

Wonderkinderen, zooals vroegrijpe muzikanten, voorbarige rekenmeesters en dergelijke heetgebakerde genieën, komen op grafisch gebied maar weinig voor en het gebeurt hoogst zelden, dat een kind vóór z'n twaalfde jaar uit eigen kracht dingen maakt, waar je „van staat te kijken”. En die het dan nog doen, blijken later vaak een heel anderen kant uit te wandelen dan het met voetangels en klemmen bestrooide „pad der kunst”. Vreemd, hè?

Wie aanneemt, dat groote schilders

in hun prille jeugd steeds doorslaande bewijzen van aangeboren genie hebben gegeven, vergist zich; de grootmeesters der kunst hebben als kleine jongens even sponstaan en naïef geprutst als hun vriendjes, die later koekebakker of klerk zijn geworden.

Toch springt er nu en dan wel eens eentje uit den band, die op zeer jeugdigen leeftijd iets presteert, waarvan je niet snapt hoe de natuur het gedaan heeft gekregen, om den van buitenaf onbezaaiden akker der kinderziel zulke wondere vruchten te doen dragen. Met slechts enkele illustraties, uit een betrekkelijk uitgebreid materiaal gekozen, moeten we ons vergenoegen, het gezegde te staven. Ze zijn alle gemaakt door kinderen, die nooit teekenen hebben geleerd en niet uit artistieke omgeving stammen.

De gebroken kan. Authentieke teekening van een meisje van 10 jaar; een der vele juweeltjes, die dit kind tusschen haar zevende en zestiende jaar heeft geproduceerd; er zit niets kinderlijks meer in dit werk, het doet denken aan de schets van een volleerd illustrator; het is evenwel niet gecopieerd. Toch heeft deze natuur-artiste geen roeping gevoeld, haar talenten als beroep te exploiteeren.

De kribbe van Bethlehem. Zwart- en gekleurd-krijttekening van 'n twaalfjarigen knaap. Kunstkeners en psychologen zullen met ons verwonderd staan over de mysterieuze stroomingen, die deze jongensziel in beroering brachten toen hij dit onderwerp op papier bracht. Het is alsof er in dit werk, evenals in zoovele andere van hetzelfde kind, reminiscenties zijn aan de schilderijen van de primitieven der middeleeuwen. Er is wel iets angstigs in!

Het *schoonheidsgevoel* schijnt den zuigeling reeds met den paplepel te zijn ingegeven. Vermakelijk is het, Baby in actie te zien als men, binnen het bereik harer handjes, een of ander blinkend, kleurig voorwerp in de wieg ophangt. Na er een paar honderd maal tevergeefs naar gegrepen te hebben, krijgt zij het eindelijk te pakken, houdt het vast, laat het niet gemakkelijk weer los, en lacht, heeft schik in het geval en interesseert zich lang niet zoo sterk voor een dof, kleurloos ding.

De *kleuren* onderscheidt het kind nog voordat het de namen er van kent. Houdt men kleine zus b. v. een paars voorwerp, voor en vraagt, welke kleur dit is, dan zal ze op de gis: rood, blauw, of zoo iets antwoorden. Geeft men haar echter verschillend gekleurde linten of strenggetjes wol, met de opgave om deze „kleur bij kleur” te leggen, dan schikt ze zonder aarzelen blauw bij blauw, paars bij paars, enz.

Dat kinderen door hun geteekend wel eens *geheimpjes* verraden, moge blijken uit het volgende gevalletje, dat er een uit vele is.

Een meisje van 'n jaar of tien had een keurig ventje geteekend met een grooten brief in de hand. Mama, die dit onderwerp toch wel wat „wijs” vond voor den leeftijd, toog op onderzoek uit en vond in Miesjes kastje een . . . brief met een liefdesverklaring in optima forma, plus vier Verkade's albumplaatjes; alles afkomstig van een jongetje van gelijken ouderdom!

A. M. V. v. W.

HET VER- TROUWEN SCHETS DOOR DORA MUSBACH

Ze was een bejaard vrouwtje en ze woonde zielig-eenzaam op een hoog gelegen kamer; heel stilletjes leefde zij en ze bemoeide zich met weinig mensen, want het leven had haar niet vriendelijk behandeld en haar vertrouwen in de mensen was gesohokt. Daarom had ze den schat van liefde, die toch nog in haar hart schuilde ondanks al de teleurstellingen, aan de dieren gegeven; de dieren, die, trots dierenbeschermers, nog dikwijls wreed behandeld worden. Op haar kamer was ze gaarne, het drukke straatgedruisch drong daar vaag tot haar door. Door het groote venster keek ze uit in de tuinen der bureu; in de lente zag ze het groen ontluiken en des zomers genoot

ze van de bloemen in de perkjes, al was het dan ook op een afstand, en al haar lieve zorg besteedde oud-vrouwtje dan aan de bloeiende geraniums in de aarden potten, die in de vensterbank prijkten.

gesloten was, moest poes haar fortuin maar zoeken! Van tijd tot tijd kwam een werkvrouw de school „stofvrij” maken en gaf het dier eenig voedsel. . . . Eens, toen het Kerstfeest naderde, tuurde oud-vrouwtje ingespannen naar de nu verlaten schoolplaats, waar poes ineengedoken terneerzat en sneeuwvlokken langzaam begonnen te dwarrelen. Ze begreep wel, dat ze te ver van de speelplaats verwijderd was, om haar wat voedsel toe te werpen.

In haar rieten leunstoel zat ze en peinsde. . . . peinsde. . . . De kersttulband, haar door een vriendin gezonden, zou haar niet smaken, als poes. . . . als arme poes. . . . daar verlaten in de sneeuw zat!

Zenuwachtig streek ze over het grijze haar, zenuwachtig dribbelde ze door de kamer. Een gedachte schoot door haar hoofd en spontaan nam ze een besluit. Uit een kastje haalde ze een doos. . . . Ze zou naar den schoenmaker gaan op den hoek van de straat; zijn tuin grensde aan de schoolplaats; dan zou ze vriendelijk smeeken, of hij over de schutting de restjes eten aan de poes zou willen toegooien. Wel was ze geen „grote klant”, maar een sigaar met een rood-goud bandje, een sigaar gevonden in een doos, nog van neef Dolfs laatste bezoek, ongeveer een half jaar geleden, zou zijn hart verteederen. Over haar versleten japon sloeg ze een zwart wollen cape, vlug deed ze de deensrestjes in een schaalteje. De „fijne sigaar”, gewikkeld in een rose vloeipapiertje, hield ze tegen haar hart gedrukt. En stil sloop ze de trappen af, deed de voordeur bijna onhoorbaar voor de bureu dicht. Eenige oogenblikken later stond ze in het vertrekje bij den schoenmaker, die haar met zijn grauwe oogen in het taankleurig gezicht verbaasd aankeek. Verlegen, bijna schuw, deed ze het verzoek, gaf hem de sigaar, bleef in afwachting van zijn antwoord bij de werktafel staan. Verbluft-aandachtig draaide de schoenmaker de fijne sigaar rond, rook er aan.

„Een fijn merk,” zei hij eindelijk na een spannende stilte.

„Nou. . . .” antwoordde ze beschroomd, „dat zal wel. . . . wilt u dan alstjeblijft dat beetje eten voor de arme poes over de schutting gooien? Het is gauw gedaan. . . . weinig moeite!”

„Ik beloof het, hoor moeder!”

De schoenmaker zoog de bandjes-sigaar aan, doofde den lucifer, wuifde de rookwolkjes parmantig weg. Bij de deur keerde ze zich nog even om, draalde:

„Ik zal u de volgende week een paar oude schoenen brengen. . . . nieuwe zolen. . . . nieuwe hakken, ziet u!”

„Goed,” knikte de schoenmaker en hij blies den rook in kringetjes en hij dacht: „Een klant! Je ziet haar nooit. . . . versleten schoenen. . . . poeh! Kan ik missen!”

Zoo snel was ze nog nooit een trap opgelopen! Ze wilde zien hoe „poes” zou smullen! De schoenmaker kon onmogelijk denken, dacht de oude vrouw, dat ze reeds thuis was. Met een hartklopping, die haar schier den adem benam, stond zij, om niet gezien te worden, achter haar vitrage-gordijn te gluren. Daar ging de tuindeur open, de schoenmaker droeg voorzichtig een bordje, waarop het voedsel lag; hij stapte langzaam over den besneeuwden grond en keek rond. . . . Met z'n zakmes tikte hij tegen het bord en riep z'n kippen. . . . Die kwamen waggelend aan en betwisten elkander de stukjes afval. . . .

„Kippen is een dure liefhebberij in den winter en ze leggen slecht!” mopperde de schoenmaker en huiverend trad hij het huisje binnen, trok met 'n dreunsmak de deur dicht.

Oud-vrouwtje had zich van het venster afgewend, over haar ingevallen wangen druppelden tranen, haar blijde opwinding was gezakt. Ze schreide niet om de arme poes, al deed dit pijn; ze schreide ook niet uit boosheid. . . . haar tranen vielen om de mensen. . . .

En sinds dien dag trok zij zich schuw bang nog meer uit het leven terug. . . .

Het Museum te Edam.

Het Museum is ondergebracht in een oorspronkelijk 16e eeuwsch burgerwoonhuis, dat van gebakken en gehouwen steen is opgetrokken en vooral door zijn fraaien gevel zeer de aandacht trekt. De beneden-verdieping is zoo goed als geheel in den ouden staat gelaten en met passend huusraad gemeubileerd. Het museum werd den 5en Augustus 1895 geopend. Sedert werd de verzameling antiquiteiten en merkwaardigheden, betrekking hebbend op de geschiedenis van Edam en de omliggende gemeenten, voortdurend uitgebreid, zoodat er thans een zeer fraaie collectie is te bezichtigen. Het museum mag zich dan ook in een druk bezoek verheugen.

In den langen winter, wanneer de boomen in de burentuintjes ontdaan waren van hun groen, staarde ze dikwijls naar de speelplaats der fröbelschool, waar de dartele kleintjes hun vreugde uitleefden in vroolijk spel. Tusschen de kinderen zag ze dan een witte poes zich bewegen, met elegante sprongetjes, in het geheel niet schuw. „De schoolpoes” was een arm zwerfkatje, door de onderwijzeressen in medelijden verzorgd. Maar in vacantiedagen, wanneer de school

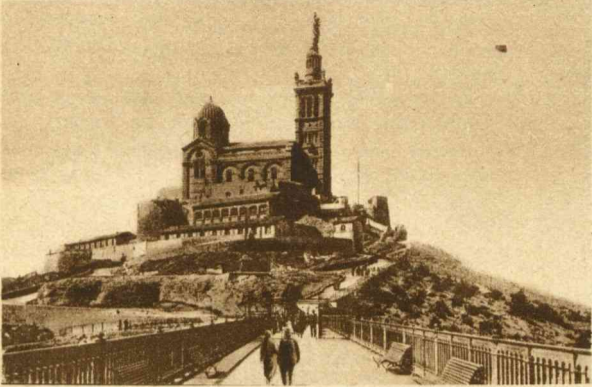
En wonder der techniek.

De nieuwe spoorbrug over de baai van San Francisco, een bekende zeehaven in Californië (V. St.)

MARSEILLE

Met moeite zijn we geklommen op den heuvel, waarvan de top bekoond wordt door de Notre Dame de la Garde en vanwaar we de geheele stad kunnen overzien.

„De tweede stad van Frankrijk, met een inwonersaantal van

De Kerk Notre Dame de la Garde.

800.000 zielen,” roept een geestdriftige Marseillaan uit. Nu pas beginnen we eenig begrip te krijgen van den kolossalen omvang van de stad.

Aan de prachtige baai, die azuurblauw is evenals de hemel, en waar verscheidene kleine eilandjes als witte vlokken in schijnen te drijven, liggen de havens. Niet ten onrechte hebben reeds de Romeinen gebruik gemaakt van deze natuurlijke haven. Ze is nu enorm groot geworden en vrijwel alle schepen der wereld doen Marseille aan. De stad zelf is een en al leven en beweging; het is een typische havenstad, met alle goede hoedanigheden en gebreken daarvan. De drukte is overweldigend, vooral in de Rue Cannebière, in het centrum van de stad, waar de groote kantoren, winkels en bankinstellingen gevestigd zijn.

De oudste kerk is die van St. Victor. De oude abdij is herhaalde malen afgebroken en weer opgebouwd, maar het merkwaardigste gedeelte van de kerk is de crypt.

De legende vertelt, dat dit heiligdom gesticht is door Lazarus en zijn beide zusters Martha en Maria. In de vochtige onderaardse gewelven, waar nu het daglicht niet meer kan doordringen en waar kleine elektrische lampjes alles fantastisch oranje verlichten, toont men ons den biechtstoel van den H. Lazarus, het altaar, dat hij gebruikte, en zijn tombe, waar zijn gebeente echter niet meer in rust. Want sedert de Fransche staat de Kerk van St. Victor tot „Monument historique” heeft verklaard, heeft de kerk haar heiligdommen gered en veilig in kloosters ondergebracht. Want hoewel er nog iederen Zondag de mis gedaan wordt, is de abdij een historisch monument en is de staat verantwoordelijk voor het onderhoud van het gebouw. Wat dat beteekent, is wel het ergste, wat men zich kan indenken. Waar vroeger met piëteit door de Kerk werd bewaard en gerestaureerd, laat men nu alles aan zijn lot over, totdat er na veel smeekbrieven aan de regering op slappe wijze gerestaureerd wordt, op gevaar af, dat de mooie dingen naar een museum gebracht worden en men gipsafgietsels of alleen een vermelding er voor in de plaats zet.

Zoo maakt St. Victor, behalve een grootschen indruk door de pracht van haar bouw, ons tevens droefgeestig en weemoedig.

Wij zijn blij als we weer buiten staan in den heerlijken zonneschijn. De Pont Transbordeur brengt ons naar de andere zijde van

Het eilandje Château d'If, waar de oude gevangenis staat.

de stad. Deze brug, een soort van zwevende veerpont, vormt de verbinding tusschen de beide oevers van de „oude haven”. Aan weerszijden zijn 50 M. hooge torens, met elkaar verbonden door een netwerk van ijzeren staven, die de eigenlijke brug vormen; daaraan hangt het schuitje, dat over rails loopt en elektrisch voortbewogen

wordt. Het schuitje hangt slechts eenige meters boven het water. Het is zóó groot, dat een paar auto's en andere wagens met passagiers en al er gemakkelijk op vervoerd kunnen worden.

Van de „oude haven” gaan de kleine motorbootjes naar het beroemde eilandje in de baai, Château d'If. Hierop heeft Frans I een kasteel laten bouwen, dat in later tijden gebruikt is als staatsgevangenis. In den grooten roman van Dumas „De graaf van Monte Christo” is de hoofdpersoon ook opgesloten in deze gevangenis in de baai bij Marseille. Velen zullen het verhaal kennen, hoe hij met eindeloos geduld met een vischgraat een gat uitkrabde in den muur; merkwaardig is, dat de romanfiguur zóó leeft,

Gesicht op Marseille van de Notre Dame de la Garde.

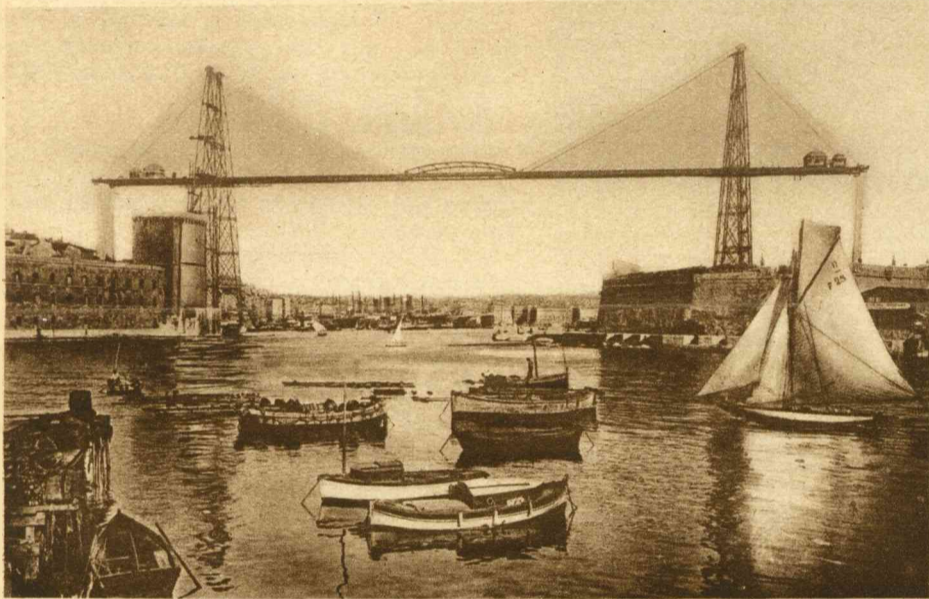
Men ziet duidelijk de haven met den Pont Transbordeur

dat men niet alleen den kerker vertoont, waar de graaf gevangen gezeten heeft, maar tevens het gat, dat hij met zijn vischgraat heeft uitgekraab!

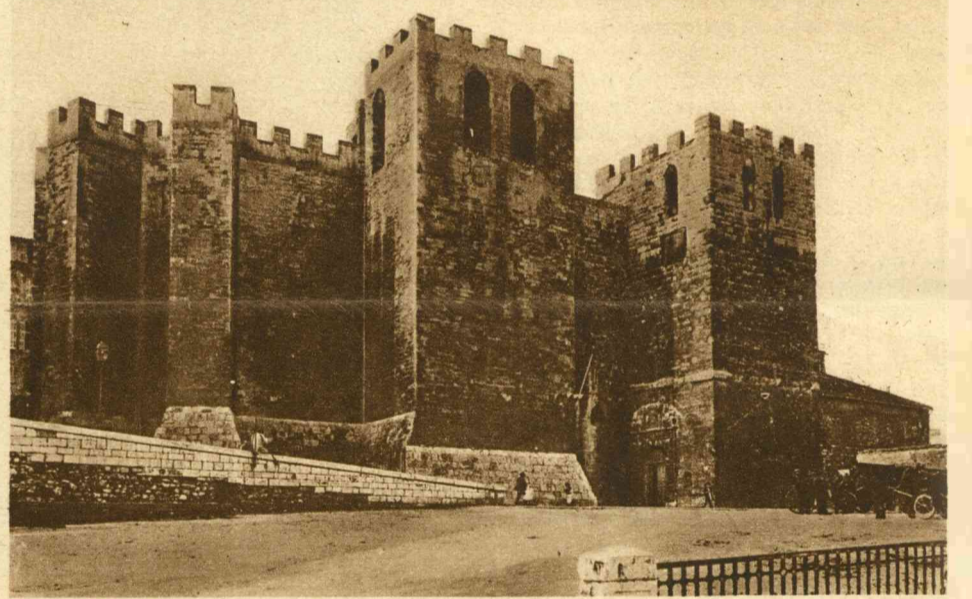
Over het schijnbaar vlakke water, waarover de kleine motorboot danst als in hevigen storm, gaan we terug naar de stad.

Hoog ligt de Notre Dame de la Garde op den heuvel, het groote vergulde beeld flikkert in de zon. Ver uit zee is het 9 Meter hooge beeld, dat op den toren staat, te zien. Geen wonder, dat de zeelieden haar speciaal vereeren. De heele kerk hangt vol kleine bootjes, degens en andere gedenkteeken.

De kerk is op de helft der vorige eeuw gebouwd op de plaats, waar eerst een kleine kapel stond. Ieder jaar worden groote processies gehouden en gaan bedevaarten de 170 treden op naar het heiligdom van de Moeder Gods, die de stad Marseille bewaakt en waarnaar de visschers en zeelieden op zee verlangend uitzien, als eerste baken, dat zij spoedig de veilige haven bereiken.

De Pont Transbordeur.

De Kerk St. Victor.

De kunst van FOTOGRAFEEREN

HOE LANG MOET IK BELICHTEN ?

(Voor beginners.)

Het bepalen van den belichtingstijd is voor den beginner een heel lastige zaak, omdat juist voor hem het al of niet slagen van de opname geheel hiervan afhangt. Hij, die de kunst van ontwikkelen geheel machtig is, kan door een goed toegepaste ontwikkeling nog veel redden, maar wie pas begint, is alleen op een juiste belichting aangewezen. En waarom nu is de bepaling van dien belichtingstijd zoo lastig? Omdat men van zooveel verschillende factoren afhankelijk is. De kracht van het licht wordt bepaald door den tijd van het jaar, het uur van den dag, den toestand van den hemel, van de atmosfeer (zon, lichte bewolking, zware bewolking, nevel enz.).

Vervolgens hangt de belichtingstijd af van de werkzame opening van de lens (diaphragma) en ten derde van den aard van het onderwerp. Een boschgezicht moet langer belicht worden dan een open landschap of een hel verlichte straat en deze weer langer dan water en lucht; vooral aan het strand kan men bij zonnig weer met een tiende van de normale belichting volstaan. Een intérieur daarentegen moet veel en veel langer belicht worden, terwijl donkere voorwerpen in het algemeen een ruimer belichting vragen dan lichte. Ook maakt de afstand van het op te nemen onderwerp een verschil, zoodra men zoo dichtbij komt, dat de camera-balg aanmerkelijk moet worden uitgetrokken om een scherp beeld te krijgen. Verder moet men nog in aanmerking nemen de z.g. snelheid van de

gebruikte plaat of film. De eene emulsie (gevoelige laag) is veel gevoeliger voor het licht dan de andere. De graad van gevoeligheid wordt op de plaatdozen aangegeven in graden H & D of wel Schr. of W., welke letters de namen van de onderzoekers, volgens wier systeem de gevoeligheid bepaald is, aangeven. Op de meeste platen vindt men de H & D (Hurter & Driffield) graden; de gewone films zijn ongeveer 250 H & D, gelijkstaande met 17 Schreiner of 28 Warneke; de meeste kleurgevoelige platen zijn ongeveer van dezelfde snelheid of iets sneller. Ze worden tegenwoordig ook van grotere snelheid gemaakt, maar de opgaven zijn niet altijd volkomen betrouwbaar en men moet zich met elke plaat inwerken. De zeer gevoelige platen (extra rapid of extreme enz.) worden door sommige fabrieken gemaakt van fabelachtige snelheid, waarmee men buitengewoon kleine belichtingstijden kan toepassen, maar die moeilijk werken omdat ze heel weinig speling in de belichting toelaten en zeer voorzichtig ontwikkeld moeten worden.

Er zijn verschillende methoden om den belichtingstijd te bepalen. Ik noem daarvan 1°. op het oog, d.w.z. door schatting of wel ondervinding. De beginner is maar al te vaak geneigd, die toe te passen. Het is voor hem een heel dure manier, die menig- een voorgoed den lust tot fotografeeren benomen heeft. Alleen hij, die volkomen met zijn camera vertrouwd is en jarenlang geregeld werkt, kan ze met succes toepassen. 2°. Noem ik het gebruik van een belichtingstabel, die bij elken fotohandelaar verkrijgbaar is en allerlei gevallen voor elke maand en uur en onderwerp zooveel mogelijk aangeeft. Hiermee kan men zich met een bepaalde camera, altijd een zelfde soort plaat of film en het geregeld opteekenen van tijd, uur, belichting, al of niet zon etc. heel goed inwerken. Neemt den raad, in deze laatste regels vervat, goed ter harte, gij nieuwelingen op het glibberige pad der fotokunst, en gaat langzaam en voorzichtig voort. Wie niet uitkijkt en te haastig van stapel loopt, valt zóó dikwijls, dat hij per slot van rekening gemakkelijk door den langzaam voortkruipende wordt ingehaald. Zelfs de meest kundige werker kan niet in haast met een nieuwe camera in den tijd van een paar minuten wat goeds maken en loopt kans, dat hij door wie er niets van weet voor een prul wordt aangezien. 3°. en dit is de eenige onfeilbare methode, kan men een belichtingsmeter gebruiken, waarmee men de actinische (chemisch op de gevoelige plaat inwerkende) kracht van het licht op het oogblik van opname werkelijk meet. Dit is per slot van rekening nog de snelste en gemakkelijkste manier en men zal zien hoe spoedig men zulk een metertje leert gebruiken omdat voor buitenwerk in den zomer de stand van het instrumentje niet zoo heel veel uiteen loopt, vooral bij gebruik van steeds dezelfde plaat en diaphragma. Noteer weer de wijze les, hierin vervat. Even wat over

diaphragma. Een grooter of kleiner diaphragma maakt een enorm verschil. Tot begrip hiervan wil ik opmerken, dat de hoeveelheid licht (om het eens geleerd uit te drukken), die door een bepaalde opening wordt doorgelaten, recht evenredig is aan het vierkant van die opening. Dat wil dus zeggen, dat een tweemaal grootere opening viermaal zooveel licht doorlaat en men daarmee dus viermaal korter kan belichten en natuurlijk ook omgekeerd. De diaphragmanummers op de camera's nu zijn in den regel zóó gekozen, dat men met ieder kleiner nummer tweemaal zoo lang belichten moet. Bij gebruik van een fotometer echter wordt de zaak u heel gemakkelijk gemaakt; hebt ge eenmaal voor een bepaald geval den belichtingstijd bepaald, dan kunt ge dien meteen voor elk diaphragma aflezen.

Nu nog een goede raad, die bij uitzondering eens niet duur is, zooals het spreekwoord zegt: werk altijd in dezelfde volgorde, dan wordt er niet licht wat vergeten. Zoek een goede standplaats uit, liefst met het licht schuin van achteren, in ieder geval zóó, dat er geen licht in uw lens kan vallen: stel het diaphragma, zet den sluiters op den gevonden tijd, open het chassis, richt de camera (terwijl ge zorg draagt, die loodrecht en stil te houden), druk af, sluit het chassis (of draai de film om, of trek het belichte nummer-tje uit uw filmpak) en noteer nummer en bijzonderheden. Lach nu maar niet om die laatste voorzorgen; het is al menig ervaren amateur zelfs overkomen, dat hij twee opnamen op eenzelfde plaat maakte.

Nu nog iets over de sluitertijden. Die zijn lang niet altijd te vertrouwen. Het is daarom een goede proef om in het begin er eens een plaat of film aan te wagen en als men b.v. een belichting van $\frac{1}{25}$ sec. vindt, eens een halve plaat $\frac{1}{25}$ en de andere helft $\frac{1}{50}$ te belichten en dan bij normaal ontwikkelen te zien, wat het beste is. Men trekt dan de schuif half uit en belicht $\frac{1}{50}$ sec. en vervolgens met de schuif heelemaal uit nog eens $\frac{1}{50}$; de eerste helft heeft dan $\frac{1}{25}$ gehad natuurlijk. Dat is wel eens een leerzame proef. Belicht nooit langer dan $\frac{1}{25}$ sec. uit de hand en gebruik liefst een draad-ontspanner, bij langere belichting een statief. Maar enkelen hebben zulk een vaste hand, dat op den duur een langere belichting zonder dat mogelijk wordt.

ADVERTENTIE.

Te huur: nette derde-hands-pakken,
Die puik kunnen worden gedragen
Door heeren, die gaan reclameeren
Tegen hunne belastingaanlagen.

WAAR OF NIET ?

Als verwensching zegt de mensch wel
In z'n drift: „Loop naar de maan !”
Wat niet logisch is, daar ginds juist
Geen belastingen bestaan !

UIT HET VOLLE LEVEN

D. Wisboom Verstegen

Den 4en Augustus hoopt de heer D. Wisboom Verstegen te Dordrecht den dag te herdenken, waarop hij vóór 30 jaar tot notaris werd benoemd. Zij eerste standplaats was Middelburg. Zeven jaar later werd hij op verzoek te Dordrecht benoemd, waar hij gedurende 18 jaar lid was van den gemeenteraad.

Een nieuw Fokker watervliegtuig

Dinsdag der vorige week werd te Schellingwoude voor verscheidene marine- en luchtvaartautoriteiten een nieuw type Fokker-watervliegtuig gedemonstreerd. Het toestel werd gevlogen door Ir. Grasé, chef-piloot der Fokker-vliegtuigfabriek en bereikte een snelheid van 210 K.M. per uur.

Prof. dr. R. Magnus,

hoogleraar in de pharmacologie te Utrecht, is te Pontresina op 53-jarigen leeftijd overleden.

Van het internationaal zwemconours te Kopenhagen

Links mejuffrouw Marie Baron, wereldkampioene en rechts de veertienjarige Else Jacobsen uit Denemarken, die juffrouw Baron tijdens het nummer 200 meter borstzwemmen versloeg.

Cor Ruys weer in ons land

De vorige week is Cor Ruys van zijn Indische tournee in ons land teruggekeerd. Wij kikten hem op het Hollandsche Spoorstation te 's-Gravenhage, waar zijn vrouw — Tilly Lus — en kinderen hem verwelkomden.

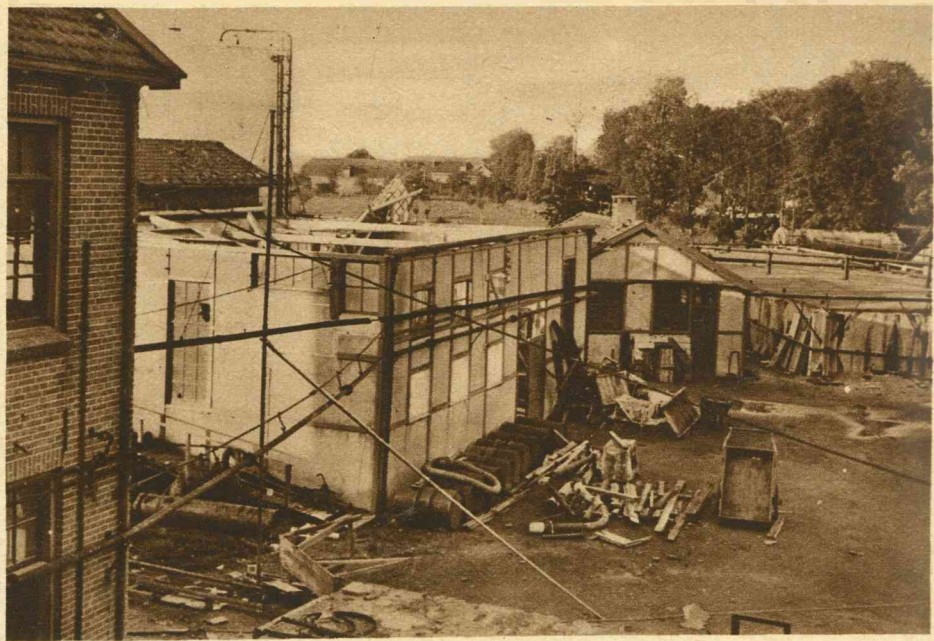
Een nieuw veulingsgebouw te Haarlem

De vorige week werd het nieuwe bloembollen-veulingsgebouw van de Coöperatieve Haarlemsche groenten- en bloembollenvelling te Haarlem officieel geopend. Een extérieur van het fraaie gebouw.

Een windhoos boven Weesperkarspel

Woensdagmiddag 27 Juli bracht een windhoos boven Weesperkarspel ernstige schade aan. Het dak van de N.V. Centrale Ammoniakfabriek te Weesp wérd geheel weggeslagen, terwijl ook het magazijn werd vernield. De foto's hierboven geven een indruk van de aangerichte verwoesting. Gelukkig zijn er geen menschenlevens te betreuren.

Ringrijderijen te Goes

Donderdag werd te Goes het feit herdacht, dat de stad vóór 350 jaar van de Spaansche overheersching werd bevrijd. Er werden o.a. te dezer gelegenheid ringrijderijen in nationaal costume gehouden, waarvan we hiernaast een tweetal foto's geven.

MEDEDELING

De in ons vorige nummer op de voorplaat afgebeelde foto van den landingscirkel op Schiphol, waarbij de F. VIIA daalde, is genomen door dé Kon. Luchtvaart Mij., Rotterdam.

HAAR CHAUFFEUR

De heer en mevrouw De Weert gaven een groot bal ter eere van hun zilveren bruiloft. Vrolijk en feestelijk was de heel verlichte zaal met al die dansende paren, waarvan de meisjes, in haar kleurige en aardige toiletjes, er lief en elegant uitzagen.

In de gezellig ingerichte hall konden de gasten zich na elken dans een oogenblik verpozen, waarvan druk gebruik werd gemaakt. In de aangrenzende kleine kamer was daartoe ook gelegenheid, maar deze was, misschien ook door de geringere ruimte, meer in trek bij hen, die zich liever in de eenzaamheid wilden terugtrekken. . . . Claude Vredestein zat er te flirten met Dick Robbé. Men zei, dat 't wel spoedig wat zou worden tusschen hen, maar zij van haar kant dacht er niet over. Een onschuldige tijdpassering zooals zoo vele flirtations, meer niet. En of Dick 't veel ernstiger meende was zeer de vraag. Daarvoor was hij te veel charmeur. — Juist begon de muziek weer te spelen en Dick stond op met de gebruikelijke verontschuldiging, om een andere danseuse te zoeken. Claude bleef alleen achter. Ze vond 't wel prettig eens een dans over te slaan en zoo'n beetje te zitten mijmeren over alles en nog wat. Plotseling werd ze opgeschrikt door mannestemmen vlak naast haar. De hall was n.l. zoowel van de balzaal als van deze kamer slechts door een dunnen wand gescheiden. De jonge Grevers had met zijn vriend Van Hooglandt, die juist uit Amerika was teruggekomen, aan een van de tafeltjes plaats genomen.

„Ja,” zei Van Hooglandt, „Amerika is toch maar een heerlijk land, zoo echt democratisch. Niemand voelt zich daar door zijn stand belemmerd om eenigen arbeid, hoe gering die ook zij, te doen. Zij kennen daar gelukkig geen valsche schaamte. Ik heb daar verschillende jongens gekend, aardige kerels waren 't, zoons van millionnaires, die zich als keller of chauffeur verhuurden om zoo hooger op te klimmen. Hun vader vond 't niet noodig, dat ze op zijn zak leefden, ze moesten zelf hun eigen weg maar banen, net zooals hij 't vroeger ook gedaan had. Kom daar hier in Holland eens mee aan! Ik zou ze wel eens willen zien, die dandy's, Dick Robbé b.v. of Fred de Weert!”

„Maar 't zou hier ook wel veel moeilijker zijn,” viel Grevers hem in de rede, „er is hier veel te veel vooroordeel tegen. In Amerika, waar niemand er iets in ziet, is dat heel wat anders.”

„Dan moet iemand er toch eindelijk eens mee beginnen om die belachelijke conventie te verbreken. We zouden er zeker niet van bederven, maar in tegendeel er een heele hoop op vooruit gaan.”

„Nu, weet je wat,” en Grevers glimlachte even bij 't idee, „als jij er dan zoo voor voelt, waarom geef je dan niet 't goede voorbeeld en verhuur je je als chauffeur of zoo iets? Maar ik wed, dat je 't niet eens durft.”

„Aangenomen, hoor. Ik wed om honderd pop, dat ik me binnen 14 dagen bij een particulier als chauffeur zal verhuren, voor den tijd van twee maanden, en dat niemand zal merken, dat ik geen beroeps-chauffeur ben.”

„Meen je dat heusch? Kerel, dat is eenig! Dan moet je naar Vredestein gaan, die heeft juist een nieuwen nodig. Maar oppassen voor je hart hoor, want hij heeft een beeldschoone dochter, die een eerste flirt is.”

„Als 't nog een Amerikaansche was,” lachte Van Hooglandt, „maar als echte Hollandsche zal ze heusch niet naar haar chauffeur omzien. Ik zal er morgen onmiddellijk heengaan.”

„Dan wensch ik je veel succes toe. En laten we nu eens naar de balzaal terug gaan. 't Is niet goed om hier te zitten als er nog zooveel muurbloempjes naar ons smachten.”

Lachend stonden de jongelui op en verlieten de hall, daarbij niet bemerkende, dat de wand van 't aangrenzende vertrek even had bewogen. —

Claude Vredestein had eerst onmiddellijk weg willen gaan, want een luistervink was ze niet. Maar toen ze hen hoorde spreken over Amerika, dat altijd haar toekomstideaal was geweest, kon ze niet nalaten toe te luisteren, en toen ze begonnen over de weddenschap, zat ze geboeid op haar stoel vlak tegen den wand aan en hoorde ze woord voor woord, ook wat er over haar gezegd werd. — Toen de jongelui waren verdwenen sprong ze op, opgewonden in de handen klappend. — „O, wat dol, wat dolletjes! En niemand zal er iets van weten, daar zal ik wel voor zorgen. Ik vertel 't aan niemand. En ik zal wel maken dat vader hem neemt. Die Charles Grevers met zijn waarschuwing! Ja mijnheer

Van Hooglandt, we zullen eens zien of ik een echte Hollandsche ben. Daar kunt U nog plezier van beleven!” — Hoe heette hij ook weer, ze had Charles daar net zijn naam hooren noemen. O ja, Eduard, Eddy dus. Een leuke naam. Hoe hij er uitzag? Ze had hem nog niet gezien, alleen zijn stem gehoord; die klonk erg sympathiek. Maar nee, ze moest vooral koel blijven, haar hart zou ze heusch niet verliezen. Maar 't zijne! Wacht maar eens, die onverschillige opmerking zou ze hem nog wel eens betaald zetten!

„Freule, mag ik 't genoeg hebben?” Hans van Bylandt

Uit 1611 dateerend poortje in de Hoogstraat te Woudrichem (N. Br.)

stond voor haar. „Heel graag.” Hans stepte zoo verrukkelijk. Er waren maar weinig zulke goede danseurs. Ze ging er geheel in op, en voor 't oogenblik was ze al haar plannen vergeten. —

Den volgenden middag zat de heer Vredestein met zijn dochter aan tafel. Zijn vrouw was eenige jaren geleden gestorven. Claude was eenig kind en daarom was haar vader gewoon, haar in nog al veel dingen haar zin te geven.

„Ik had vanmiddag iemand bij me, een zekere Jansen, die zich als chauffeur kwam aanbieden,” vertelde hij. „Hij was een tijd lang met een familie naar Amerika geweest en had daar 't vak door en door geleerd. Hij scheen daar veel gereisd en veel gezien te hebben. Misschien kwam 't daardoor, dat hij zoo'n beschaafden indruk maakte. Eigenlijk al te beschaafd voor een chauffeur, naar mijn meening.”

„Nu, zoo'n vaart zal 't niet loopen. En 't is toch veel prettiger om van een beschaafd iemand les te hebben. Toe vader-tje, neemt U dezen nu maar, U kunt 't allicht een paar maanden probeeren, en als hij U niet bevalt kunt U hem altijd nog wegsturen.”

Haar vader lachte. „Natuurlijk moet je weer je zin hebben. 't Is eigenlijk heelemaal niet goed, dat ik je zoo verwen. Maar voor dezen keer dan maar. Ik zal hem schrijven, dat hij voor twee maanden op proef komt.”

Claude moest inwendig lachen. Twee maanden! Dat was juist de termijn van de weddenschap. Haar vader moest eens weten. Maar nee, ze zou 't geheim niet verklappen, aan niemand. O, 't was meer dan dol!

Twee dagen daarna trad de nieuwe chauffeur in dienst en begon Claude onmiddellijk met haar lessen. „Iederen dag een uur,” had haar vader gezegd. „Misschien wordt 't wel eens langer,” dacht ze bij zich zelf.

Wat was 't een knappe man, wat had hij een aardig gezicht! Natuurlijk, 't betekende wel niets. Zij van haar kant zou er heusch niet invliegen. Maar 't was toch wel leuk.

Ze had zich met extra veel zorg gekleed voordat ze les kwam nemen en zag er in haar aardig sportpakje allerbehoorlijkst uit.

„Ik hoop, dat ik een goede leerling zal zijn, ik zal erg mijn best doen,” zei ze met een lieve stem.

„O, dat zal wel gaan, freule,” antwoordde de chauffeur op onverschilligen toon. Maar inwendig was hij toch niet zoo kalm. En onder 't rijden kon hij niet nalaten eens even ongemerkt naar haar te kijken. Charles had zeker niet te veel gezegd. Wat een mooi, fijn gezichtje en wat een lieve blauwe oogen! Maar kom, geen gekheid, hij werd toch niet sentimenteel. Hij was hier alleen om chauffeursdiensten te verrichten en de freule les te geven. —

Claude merkte blijkbaar niets van zijn bewonderende blikken. Die was te veel ingespannen en een en al aandacht voor 't chauffeeeren. 't Was ook niet makkelijk als je pas begon. Je moest overal tegelijk aan denken. Goed sturen, goed debrayeeeren als je de versnellingen inschakelde, 't gas op den juiststen tijd geven, en goed op den weg letten of er niets aankwam. Maar vooral de versnellingen, dat was 't moeilijkst. Om die zonder knarsen over te schakelen was een heele toer. Na een uur was ze dan ook wel moe; ze had 't nu zeker niet langer willen maken! De chauffeur toonde zich zeer tevreden over zijn leerling.

„Alle begin was natuurlijk moeilijk, maar de freule had beslist aanleg, dat kon hij wel zien.” — „Dus dan zal ik wel niet veel lessen nodig hebben en ben ik er gauw af, dat is al weer prettig.” Van Hooglandt kleurde lichtelijk. „Meent U dat, freule. Ik ben toch wel een goede leermeester geweest?” „Nee, zoo bedoel ik het niet,” zei Claude vriendelijk en een beetje beschermend. „Ik vond de les heel prettig, maar ik ben blij, dat ik al zoo gauw zelf zal kunnen rijden, zonder hulp.” Dit zeggende keerde ze zich om en verdween in huis. Van Hooglandt keek haar na.

Wat is ze mooi en lief om te zien! Maar wel echt Hollandsch: de chauffeur, die telde niet mee. Kom, niet zeuren. Hij ging zijn hart toch niet verliezen, nee, dat moest er nog bijkomen! En hij begaf zich naar de garage om den auto schoon te maken.

Claude was intusschen vrolijk neuriënd de trap opgewipt naar haar kamer. Daar aangekomen keek ze eens even

in den Spiegel. Nee, ze zag er nog keurig uit. 't Was een goed begin geweest. Telkens had hij met bewonderende blikken naar haar gekeken, ze had 't wel gemerkt. En toen ze zei, dat ze blij was gauw van die lessen af te zijn, toen was hij wat teleurgesteld. Ja Eddy, die Hollandsche dames konden wel eens anders uitvallen dan je denkt. — Wat had hij prettig les gegeven en wat was hij aardig en voorkomend voor haar geweest. Een echte gentleman. Hij had zulke doordringende oogen, die je zoo door en door aankijken; je zou er haast verlegen van worden. Maar nee, dat was maar gekheid, hij liet haar immers totaal koud, natuurlijk. . . .

Aan de lunch was ze erg opgewekt en vol loftuitingen over den nieuwen chauffeur. „Wel, wel,” zei haar vader lachend, „ik geloof, dat hij je hart gestolen heeft. Kijk, daar bloost ze me ook nog. Kind, dat had ik niet van je gedacht.”

„Maar vader, wat denkt U wel van mij? Ik mag toch wel zeggen, dat ik 't een geschikten man vind?”

„Natuurlijk kind, ik plaagde je maar wat.” En daarmee liet hij verder 't onderwerp rusten en begon over allerlei andere dingen. —

Dien middag kwamen er eenige jongelui en jonge meisjes tennissen, want er was een eigen baan achter 't huis. 't Was een vrolijk troepje onder elkaar en in de pauze werd er veel gelachen en gepraat en ook geflirt. Vooral Claude liet zich in de laatste sport niet onbetuigd, in 't

Langs de haven te Middelharnis (Z. H.)

„Maar vader, dat lijkt me juist wel prettig. En dan iemand, die in Amerika is geweest! Dan kan hij me nog eens wat vertellen als hij me leert chauffeeeren.”

„Ik ben bang, dat je dan niet heel veel zult leeren en 't lijkt me ook niet zonder gevaar als je aldoor zit te praten.”

bijzonder toen ze na afloop gingen theedrinken en daarbij de garage passeerden, waar de chauffeur juist bezig was. Hij keek hen met een jaloerschen blik na. Dick Robbé, die charmeur! Hij moest eens weten, wie daar den auto stond op te poetsen. Maar hij had hem gelukkig niet herkend. Hij had hem ook maar eens ontmoet, dus 't was ook wel moeilijk geweest. Maar hij zou nog wel eens zien, dat hij Dick de loef afstak. Misschien verschilden de Hollandsche meisjes per slot van rekening niet zoo veel van de Amerikaansche. Claude, 't was wel een mooie naam. . . . Maar kom, hij moest wat voortmaken. Mijnheer zou zoo meteen nog uitrijden en dan was hij niet klaar. —

Iederen morgen kreeg Claude nu les en ze schoot flink op. Wel dra kon ze al heel aardig rijden, zoo aardig, dat ze heel wat langer dan een uur uitbleef, doordat ze groote einden omtoerden, onder voorwendsel, dat ze zich vergist had in den weg. „'t Chauffeeren was ook zoo inspannend, dan kon je dat best eens overkomen.” De chauffeur beaamde alles. „Zeker, freule. En als mijnheer er geen bezwaar tegen heeft en U hebt zelf den tijd, dan hindert 't ook niets. Dan kunnen we wat mij betreft den heelen ochtend uitblijven. — En den heelen middag er bij,” dacht hij bij zich zelf. Hij zou wel tot aan 't einde van de wereld met haar hebben willen toeren. Want hij was tot over zijn ooren verliefd op haar geworden. Zonder dat hij 't helpen kon. Met al zijn goede voornemens was hij toch bezweken. „Das ewig Weibliche” had ook hem aangehouden.

En Claude? Zij genoot. Zoo wel van haar overwinning, die ze als echte vrouw al gauw had bemerkt, als ook om hem zelf. Om zijn nabijheid. Al wilde ze 't zichzelf nog niet zoo bekenen, hij was haar toch lang niet onverschillig. En vol verlangen zag ze altijd weer naar de ochtendles uit. — Ze trachtte hem soms wel eens uit te lokken, maar hij had zich zelf goed in bedwang. „Vindt U niet, dat ik een goede chauffeur ben?” of: „Vindt U een dame aan 't stuur niet een aardig gezicht?” „Ja zeker, freule” was alles wat ze uit hem kon krijgen, maar inwendig brandde hij. Brandde hij van verlangen om dat lieve gezichtje in zijn handen te nemen, en haar lang in de oogen te zien en dan . . .

Nee, nee, hij moest oppassen. —

Een maand ging voorbij. Claude raakte langzamerhand volleerd en 't einde van de lessen moest nu wel gauw komen. Maar onder allerlei voorwendfels, van dat 't toch wel beter was, dat ze 't in de puntjes leerde, verschoof ze dit telkens. Ze zag er ook erg tegen op: ze zou niet meer buiten zijn lessen kunnen. Eddy liet haar niet meer met rust, al wilde ze 't zich zelf ook niet bekenen. 't Was zoo vreemd en nieuw, dat gevoel. Nooit had ze dat voor iemand anders gehad. Ze had dikwijls genoeg geflirt en veel jongens mocht ze graag, maar echt veel van iemand gehouden met haar geheele hart, dat had ze nooit. —

Op een goeden morgen, toen ze als gewoonlijk in de garage kwam voor de les, vond ze den chauffeur met een boek van Dante in de hand. Dante met zijn hemelsche liefde, die eeuwig smachtte naar zijn Beatrice!

„Leest U dat?” vroeg ze verbaasd. Van Hooglandt kreeg een kleur.

„Waarom zou ik niet, freule?” en hij keek haar daarbij even aan.

„Natuurlijk, waarom ook niet,” haastte ze zich te zeggen, „maar bij ons zijn de chauffeurs meestal niet zoo ontwikkeld. In Amerika is dat zeker anders.” Toen liet ze het onderwerp verder rusten, maar ze vergat 't toch niet. —

Na een uur rijden ongeveer kregen ze op een eenzame plek in 't bosch pech met de banden. Met de reservebanden, waarvan een auto altijd voorzien is, werd 't gelukkig nog al gauw hersteld. Na een kwartier zwoegen, waarbij Claude nauwlettend toe-

keek hoe 't ging, kon de chauffeur zeggen, dat ze weer verder konden gaan. „Laten we dan eerst wat drinken voor de schrik,” vond Claude, „ik heb toch een thermosflesch met koffie meegenomen.” „Heel graag.” — „Nu wou ik U nog eens wat vragen,” zei Claude na een oogenblikje.

„Vind U ook niet van Dante, dat 't wel heel jammer is, dat hij zijn Beatrice nooit gekregen heeft hier op aarde, dat ze hem alleen maar als een onbereikbaar beeld voor oogen zweefde? In 't werkelijke leven lijkt me dat toch geen ideaal.”

„Vindt U, freule? Maar als 't nu eenmaal niet anders kan, dan moet men zich er toch bij neerleggen.”

„Denkt U dan, dat 't heusch wel eens voorkomt? Dat er twee menschen zouden kunnen bestaan, die zielsveel van elkaar houden, maar elkaar toch niet kunnen krijgen om de een of andere reden? Zou er werkelijk zoo'n reden bestaan? Verschil van stand, zeggen de menschen dan wel, maar dat

dochter 't hof maakt! Nee, dat kan niet, ik zal weg moeten, of . . . „Vertellen, dat je eigenlijk Eddy van Hooglandt heet,” vulde Claude aan, „en dat je je weddenschap hebt verloren.” — „Wat, hoe weet jij dat?” vroeg hij verbaasd. Toen vertelde ze hem de heele geschiedenis. „Je bent toch niet boos op me, Eddy? Ik ben er ten slotte ook ingevlogen, want van al mijn goede voornemens is niets gekomen.” „Nee, gelukkig maar, lieveling,” zei hij, haar nogmaals in armen nemende. —

„En nu gaan we naar vader toe,” zei Claude na een tijdje. „Dan zullen we hem eerst 'n beetje voor den gek houden. Ik ga eerst naar hem toe en dan moet jij je verdekt opstellen, b.v. in den salon, die is toch achter zijn kamer.” Van Hooglandt sputterde eerst wat tegen, maar moest haar ten slotte toch wel haar zin geven. Thuis gekomen, stapte ze ohmid-

dellijk naar haar vaders kamer, terwijl Van Hooglandt in den salon verdween. — „Vader, nu heb ik U toch iets bijzonders te vertellen, raad U eens wat?” Haar vader lachte. „Maar hoe zou ik dat kunnen, lieve kind, ik heb geen enkel gegeven.” „Het heeft betrekking op den chauffeur.” „Misschien ben je nu klaar met je lessen en wou je morgen een tocht met mij maken of zoo iets. . . .” „O nee, heelemaal mis. Wat heeft trouwens de chauffeur daarmee te maken? Maar herinnert U zich niet meer, dat U in 't begin, toen ik pas van hem les had, mij met hem plaagde en beweerde, dat hij mijn hart gestolen had?”

„Maar kind, dat heeft hij toch niet. . . .” — „En als 't nu eens zoo was?” — „Nee, dat meen je niet, Claude. Zeg, dat 't niet waar is.”

„Dat kan ik niet, want 't is zoo. Zoo juist heeft hij om mijn hand gevraagd en ik heb hem mijn jawoord gegeven. Ik begrijp ook heelemaal niet wat er tegen zou zijn. 't Is een bijzonder sympathieke en beschaafde man, die erg ontwikkeld is. Hij leest zelfs Dante in 't oorspronkelijke. In Amerika zouden ze er niets in vinden, maar hier zijn de menschen ook altijd zoo bekrompen.” — „Dat heeft Jansen je zeker allemaal ingeprent, en jij hebt 't als zoete koek opgegeten. 't Zal in Amerika ook wel niet allemaal zoo gaan. En bovendien, we leven hier niet in Amerika, maar in Holland en we houden ons voorloopig dus maar aan Hollandsche gewoonten en zeden. Mijn dochter met een chauffeur, nu nog mooier!”

„En toch hoeft U zich heusch niet voor hem te schamen. Toe vadertje, weest U nu eens lief, en geeft U mij voor dezen keer mijn zin. 't Gaat toch om 't geluk van Uw dochter.”

„Daarom ben ik er juist tegen. . . .” — „Maar ik verzeker U, dat U geen spijt zult hebben over mijn keus. Wacht U een oogenblik, dan zult U zien, dat ik gelijk heb gehad.”

Snel liep ze naar de deur, die haar vaders kamer van den salon scheidde, en opende die. Van Hooglandt stapte naar binnen.

„Vader, mag ik U mijn aanstaanden man, den heer Eduard van Hooglandt voorstellen?”

„Wat heeft dat te beduiden? Houdt jullie me nu voor den gek of hoe zit 't?”

„Ik moet U eigenlijk mijn verontschuldigingen aanbieden voor mijn gedrag,” begon nu van Hooglandt, en toen vertelde hij de heele geschiedenis. Van zijn weddenschap met Grevers, hoe hij zich verhuurd had, zonder te weten, dat Claude alles had afgeluisterd. Hoe ze langzamerhand zielsveel van elkaar waren gaan houden, en hoe hij nu hoopte, dat ondanks alles de heer Vredestein zijn zegen zou geven. Hij zou werkelijk een goed echtgenoot voor zijn dochter zijn.

„Eigenlijk moest ik erg boos op je zijn,” zei de heer Vredestein lachende, „maar ik kan 't niet helpen, ik vind 't toch 'n allervermakelijkste historie. En wat mijn dochter betreft, ik geloof wel, dat ik haar met een gerust hart aan je kan toevertrouwen. Ik heb je vader vroeger goed gekend, hij was een van mijn beste vrienden, en over zijn zoon,

die naar Amerika was gegaan, heb ik nooit anders dan goed hooren spreken. Daarom kinderen, wees jullie gelukkig met elkaar. Zorg jij goed voor haar, Van Hooglandt, 't is een lief meisje, al is ze misschien een beetje verwend en jij Claude, wees een goede vrouw voor . . . „jouw chauffeur”.

In het Waliserland (Zw.)

is toch eigenlijk onzin. 't Is toch de persoon zelf, die er op aankomt en niet zijn of haar familie. Daar trouw je toch niet mee.”

„Ik weet 't niet, freule. Hier in Holland althans maakt 't wel degelijk verschil uit. In Amerika is 't wat anders.” „Ja, in Amerika zijn ze veel verstandiger. Daar vragen ze alleen naar je zelf, naar wat je zelf bent. Daar kan ook iedereen alles worden. Daar worden jongelui van den besten stand keller, of — of chauffeur. Is dat niet zoo? En dan is 't ook heel natuurlijk als een meisje met zoo iemand trouwt.” Claude hield opeens op, met een kleur als vuur.

Van Hooglandt keek haar doordringend aan. „Meent U dat werkelijk, of vindt U 't alleen maar mooi omdat 't in Amerika gebeurt, in een land, dat toch zoo ver van ons af ligt? Zou U er hier in Holland over denken”, en hij kwam onwillekeurig wat dichterbij haar staan, „om met iemand te trouwen, die vroeger keller is geweest of. . . .” — „Chauffeur, bedoelt U”. — „Freule!” Ze stonden nu vlak bij elkaar. Zij had haar hoofdje naar hem opgeheven, met een lieve, zachte uitdrukking in haar oogen. Toen vergat Van Hooglandt zich een oogenblik, zijn positie als chauffeur en alles, en zich over

In de Zwitsersche Alpen. — De Klausenpass.

haar heen buigende, kuste hij haar hartstochtelijk op 'de lippen. „Claude, ik heb je lief, wil je mijn vrouw worden?” Als eenig antwoord liet zij haar kopje op zijn schouder rusten en zag hem aan met een innigen blik. Toen schrok hij op. „Maar wat zal je vader wel zeggen! De chauffeur, die zijn

DE TWEEGROOTE VERLANGENS

DOOR MAY EDGINTON
GEAUTORISEERDE VERTALING UIT
HET ENGELSCHE

29)

(Slot)

Ensklups stond Richard op en stak het briefje in zijn zak. Hij richtte zich in zijn volle lengte op, zooals een man doen kan, die langen tijd gebukt heeft moeten gaan . . .

Toen vroeg hij:

„Waarheen denk je, dat ze gegaan is?”

„Ik weet het niet,” antwoordde Caesar.

„Ben je niet van plan, haar te gaan zoeken?”

Een kwartier later had Richard het huis verlaten.

Na een tijd, die haar een eeuwigheid toeleek, had Gracia Port Moresby bereikt. De kleine bungalow, waarin zij geboren was, zat nog slechter in de verf dan vroeger, maar voor de ramen hingen kleurige gordijntjes en ze ontdekte ook bloemen.

„Dat is moeders werk,” dacht Gracia.

Op haar teenen liep zij in de richting van de veranda en even later lichtte zij zachtjes het zonnegordijn op . . . Ze zag haar moeder aan de piano zitten, gekleed in de lila japon, die door een modekoning „Herinnering” gedoopt was.

Niet ver van haar af stond Ludlow . . . zijn oogen onafgebroken op de kleine, tengere vrouw gericht.

Even later lag ze in haar armen en ze hoorde haar moeder vragen:

„Gaan mijn jongens trouwen, lieveling?”

Ze knikte bevestigend.

Ze vertelde de kleine dame in de lila japon echter niet, met welk geld zij de ranch konden laten opknappen en waarvan zij den veestapel konden aanvullen.

„Er ligt een telegram op mijn bureautje, kindje. Geef het mij eens even, mijn kind. Gloria gaat ook trouwen . . . met James Hillmore.”

Toen haar moeder naar bed was gegaan, liep Gracia naar Ludlows kantoor, waar ze hem in een grooten armstoel aantrof, met het portret van haar moeder in de hand.

„Ik voel me zoo eenzaam, Ludlow,” begon ze.

„Hoe komt dat, kleintje?” vroeg hij lachend.

„Ik behoor niemand toe, Ludlow. Geloof je, dat er iets vreeslijkers kan bestaan?”

„Ik heb nooit geweten, dat je daaraan behoefte hadt, kindje. Je bent altijd zoo'n kleine avonturierster geweest.”

„Ik ben hierheen gekomen, omdat ik zoo eenzaam was,” zei ze zachtjes.

„En hierdoor heb je je moeder zoo gelukkig gemaakt.”

„Ze zal . . . niet lang meer bij ons blijven. Denk je wel, Ludlow?”

„Nee . . . Ze is hier teruggekomen om te sterven.”

„Denkt ze nog altijd aan vader?”

„Haar gedachten zijn steeds bij hem. De kinderen zijn uit het nest gevlogen en ze is nu teruggekomen, zooals zoovele vrouwen plachten te doen.”

„Laten we wat met elkander praten, Ludlow.”

„Vertel me, hoe je de jongens hebt achtergelaten. Ik ben bang, dat je iets voor me verborgen houdt.”

„Niet voor jou, maar voor haar, Ludlow.”

„Voor haar,” herhaalde hij. „Maar ik heb altijd goed een geheim kunnen bewaren.”

Tot laat in den nacht zaten ze te praten. Ze vertelde hem alles omtrent Maytower en het geld.

„Ik zal blijven, totdat moeder . . .” klonk het schor.

. . . Den volgenden morgen vond Gracia haar moeder met een glimlach van geluk en tevredenheid om de smalle lippen. Ze was zachtjes ingeslapen met den bekenden, teederen glimlach, welken zij altijd voor Fair, den ouden Ludlow en voor haar kinderen had bewaard.

„Ze heeft heel veel liefde gehad, Ludlow,” snikte Gracia.

„Ja, heel veel liefde,” herhaalde de man, die haar haar geheele leven lang aangebeden had.

Op een morgen, een wondermooien, tropischen morgen kwam het jacht Port Moresby binnen. Het was geen millionairsschip. De eigenaar had het overgenomen van een rijken farmer in Santa Barbara, die er genoeg van had gekregen. Het was ook geen

grote boot, maar het model was aardig en elegant en het kleine schip schoot pijlsnel door het water.

Even later landde de boot: een jonge man stapte aan wal en ging de kleine bungalow der Fairs binnen. Alles was in diepe rust verzonken . . . Hij liep langs een kamer en tilde voorzichtig een gordijn op . . . Een luid gesnurk drong tot hem door. Neen, hier moest hij niet zijn. Hij ging terug naar de veranda en schoof een zachtroze gekleurd gordijn terzijde. Daar vond hij, wat hij zocht.

Gracia lag met haar armen om haar hoofd gevouwen. Er hingen nog tranen aan de lange, donkere wimpers en ze zag er in haar slaap uit als een kindje, dat zich moe gehuild heeft.

Op zijn teenen sloop hij de kamer in.

Gracia ontwaakte en zag Richard voor zich staan . . .

„Mijn eigen liefste,” zei hij, „ben je klaar om met me mee naar Samari te gaan om daar te trouwen?”

Alles is geregeld. Samari is wondermooi en ik haat Port Moresby. Ik ben een minnaar en een dwaas,” zei hij, terwijl hij neerknielde en Gracia in zijn armen nam . . .

„Herinner je je nog, dat wij lang geleden zeiden, dat alle verliefde menschen dwazen zijn? Ik ben, als het mogelijk is, nog dwazer dan tevoren. Mijn eigen, kleine lieveling! Ik heb alles voor mijn liefste gekocht, wat ze slechts kan verlangen.”

Hij gedroeg zich zoo opgewonden als een kind; hij was niet langer de strenge Richard, de aanklager . . .

„Je zult bontmantels bezitten en paarden en nog zoovele andere dingen!”

„Maar ik heb ze niet nodig,” protesteerde Gracia, terwijl de tranen langs haar rooden, glimlachenden mond biggelden.

„Wil je in Samari met me trouwen? Daar is het mooiste, liefste kerkje, dat ik nog ooit in mijn leven heb gezien . . . En daarna de huwelijksreis . . . Zeg, dat je even gelukkig bent als ik, liefste.”

„Ik ben volmaakt gelukkig, mijn jongen.”

„Wij zullen elken cent uitgeven, dien we bezitten,” zei hij opgetogen.

„Maar daarna . . . Richard?” vroeg ze angstig.

„Daarna . . . zullen wij, indien het mogelijk is, nog gelukkiger worden dan tevoren.”

En monument voor een half miljoen Engelse soldaten.

Te Yperen (België) had de vorige week de plechtige onthulling plaats van een monument, dat aldaar is opgericht om de nagedachtenis te eeren van 56.000 Engelse soldaten. Onze foto werd genomen tijdens de redevoering van koning Albert.

„Tweehonderdenvijftigduizend pond,” riep hij verbaasd uit. „Tweehonderdenvijftigduizend pond in je kleine, roekeloze handen! En dat heb je weer weggegeven. Oh, kleine Gracia!”

„Luddy je begrijpt het toch . . .”

„Dat doe ik, en ik wilde, dat ik je helpen kon.”

„Ik kan zoolang hier blijven, totdat moeder . . .”

„Natuurlijk, kindje, zoo lang je slechts wilt.”

ONS NIEUWE FEUILLETON

In ons volgende nummer zullen wij het eerste gedeelte opnemen van ons nieuwe vervolgverhaal

Het Gezelschaps-danseresje

waarvan de lezing onzen abonnees vele uren van aangename verpoozing en gezonde spanning zal bezorgen.

Het is een van de boeiendste feuilletons, die ooit zijn gepubliceerd! Mocht U nog geen abonnee zijn, geeft U dan nog heden op, opdat U geen enkel vervolg zult missen!

Het Jongenskamp van „Obadja”

Van 25 Juli tot 15 Augustus wordt te Huizen door het Centraal Haarlemsch Jongenskamp, een afdeling van de Jongensvereniging „Obadja”, een tentenkamp gehouden. Onze correspondent maakte er een paar aardige snap-shots. Links: Op boerenwagens wordt het stroo voor het nachtleger aangebracht. Midden: De man, die voor den inwendigen mensch zorgt. Rechts: het uitreiken van de dekens.

Van Heinde en Verre

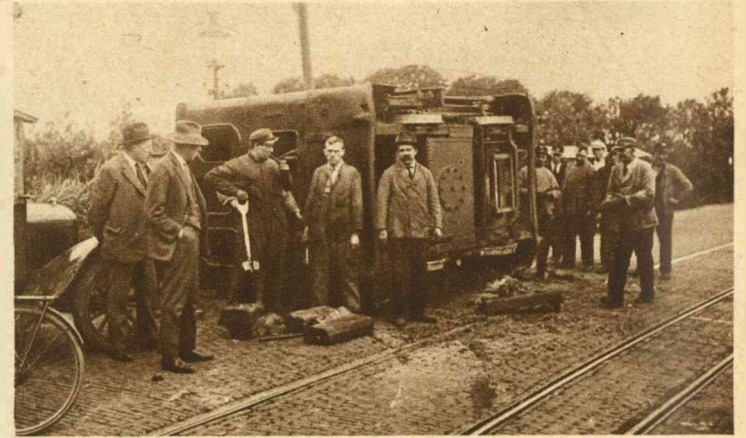
Vliegen als sport

Te Rotterdam is opgericht de Rotterdamsche Aeroclub, die zich ten doel stelt het vliegen als sport te beoefenen en te propageeren. — Het Pandervliegtuig, waarmede de vorige week op Waalhaven is proefgevlogen. Het toestel heeft een 60 P.K. motor benevens ten behoeve van het onderricht een dubbele stuurinrichting.

J. Nienhuys †

Te Bloemendaal is op 91-jarigen leeftijd overleden de heer Jacobus Nienhuys, commissaris der Deli-Maatschappij.

Door kwaadwilligheid

Dinsdag l.l. is een locomotief van de N.Z.H.T.M. bij Sassenheim uit de rails gelopen en omgekanteld. Doordat de koppelstang brak, bleven de volgrituigen staan. Persoonlijke ongelukken hadden niet plaats. Bij onderzoek bleek een wissel losgeschroefd.

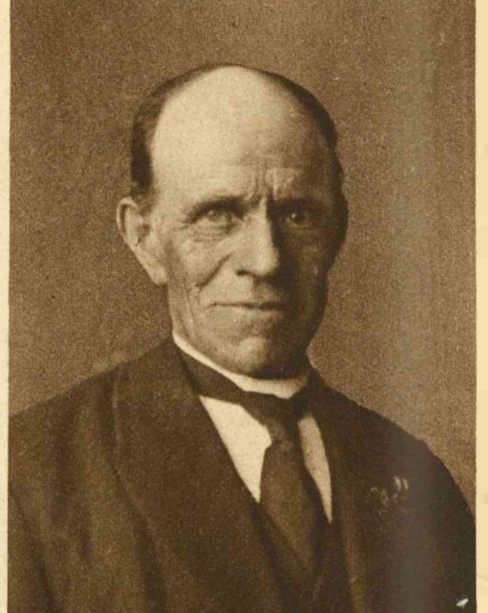
De heer L. Levisson,

oprichter en directeur der bekende Drukkerij Levisson te 's-Gravenhage, die 1 Augustus l.l. 25 jaar bestond.

Blauw-Wit—Heracles

Een moment voor het doel van Heracles uit bovengenoemden wedstrijd, die Zondag l.l. — ondanks de hitte! — in het Stadion te Amsterdam werd gespeeld.

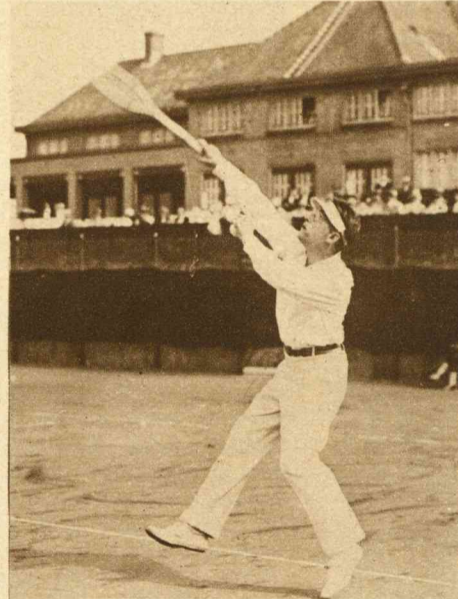
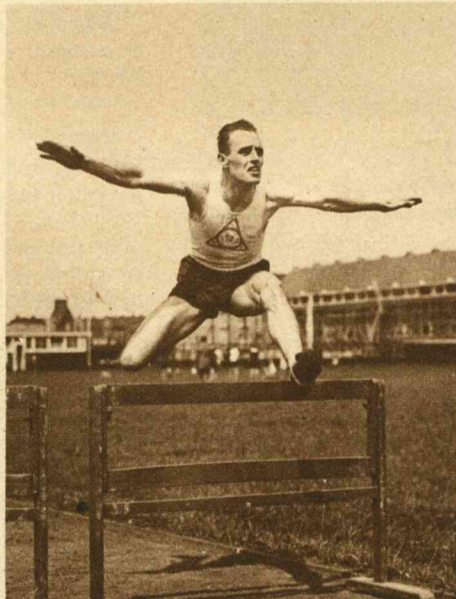
P. Gordijn

Den 30sten Juli herdacht de heer P. Gordijn den dag, waarop hij vóór 50 jaar in dienst kwam bij de firma W. F. Maas & Zonen, Scheepsbouwwerf „De Rijn” te Leiden.

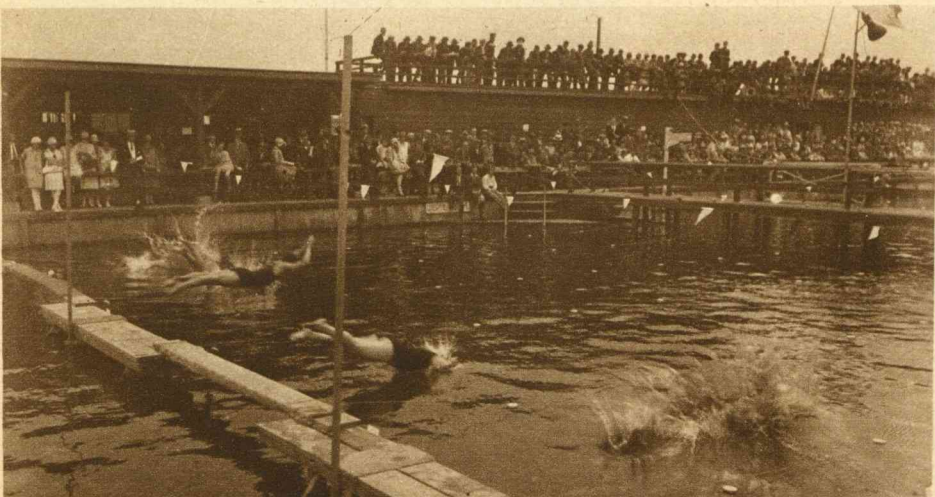
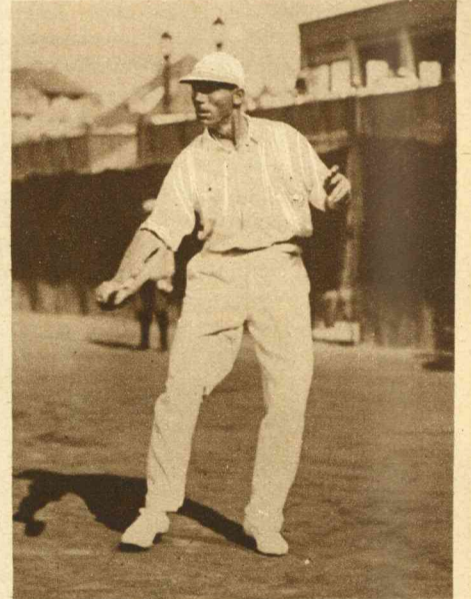
Om het Ned. Athletiek-kampioenschap

Zondag l.l. hadden op de Sintelbaan te Amsterdam de voorwedstrijden plaats voor de Nederl. Athletiek-kampioenschappen. Links: de heer Korver van A. V. 1923, die zich met een sprong van M. 1,60 nummer een hoogspringen plaatste. Rechts: de heer Bolter van A. V. 1923, winnaar 400 meter hordenloop.

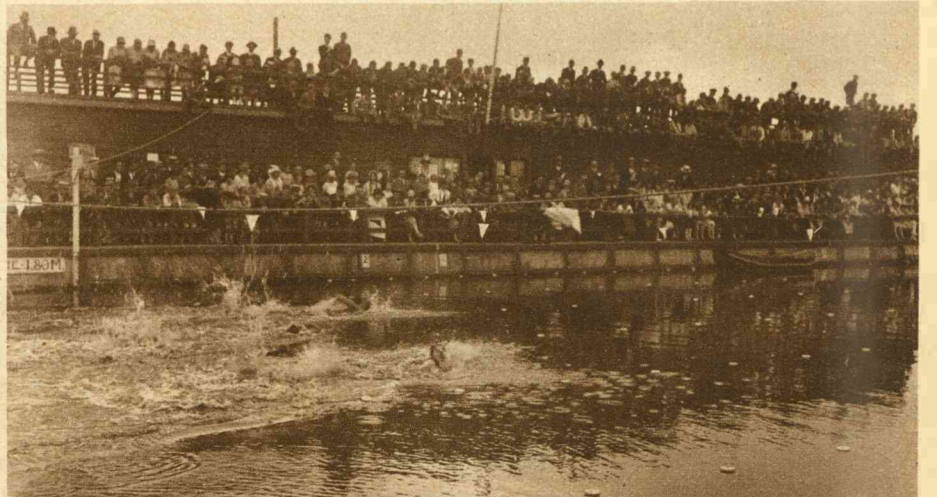
Tennis-profs te Noordwijk

De beroepstennissers Kinsey (links) en Kozejuh (rechts), die de vorige week Vrijdag en Zaterdag op de Noordwijksche banen tegen Timmer, Van Lennep en Diemer Kool speelden.

De nationale Zwemwedstrijden te Leiden

Zaterdag l.l. hadden in de Zweminrichting „De Zijl” te Leiden nationale zwemwedstrijden plaats, waarvoor een buitengewone belangstelling was. Wij maakten er een tweetal snapshots, die (links) den start van het nummer 50 meter snelzwemmen voor dames en (rechts) een moment tijdens het snelzwemmen voor heeren over 100 meter geven.

ONZE DAMES-RUBRIEK

ONDER REDACTIE VAN AMY VORSTMAN-TEN HAVE

Als er eens...

Er is een vraag, die wij allen onszelf kunnen stellen en al tooveren wij onszelf ook een antwoord voor, zooals wij het gaarne zouden hooren, toch zal in ons diepste innerlijk de stem der waarheid weerklinken, want er zijn van die dingen, waaromtrent men zichzelf niets kan wijsmaken. Al zou men het ook nog zoo graag willen!

Als er eens... iets met ons gebeurde...

Als er eens... een ongeluk gebeurde, waarbij wij het leven zouden laten, zou men ons dan missen na ons heengaan?

Ziedaar een vraag!

Als ons hart ons zegt, dat er niemand zal zijn, die om ons zal treuren, wiens dagen kleurloos en dof zullen zijn omdat onze tegenwoordigheid ontbreekt, als niemand ons waarlijk mist, zie, dan hebben wij onze taak hier beneden al zeer slecht volbracht.

Wiens last hebben wij verlicht?

Wiens tranen hebben wij gedroogd?

Wiens zorgen hebben wij gedeeld?

Waar is de zonneschijn en de weldoende warmte, die van ons uitging?

Wie warmde zich aan onze vroolijkheid?

Wie deed een beroep op onze zorg en ons medelijden?

Niet gemist worden...

Is er vreeselijker lot denkbaar?

Iets te hebben volbracht...

Een plaats te hebben ingenomen, die niet meer vervuld kan worden...

Gekoesterd te zijn aan een hart, dat verlaten treurt in droefenis om het wreede gemis...

Tranen, die geschreid worden omdat wij heengingen.

Is dat geen belooning, die waard is verdiend te worden?

Nog is het tijd...

Nog heden kunnen wij een begin maken...

Recept.

Ketelkoek.

Benodigd: 100 gram bloem, 100 gram boekweitmeel, 2 eieren, 20 gram gist, 100 gram krenten, rozijnen en sucade, 2 gram zout, 2 dL. lauwe melk.

Bereiding: Na de bloem en het meel in een kom gedaan te hebben, wordt er in het midden een kuiltje in gemaakt, waarin men de geklopte eieren en gist doet, waarvan de laatste vooraf met lauwe melk aangemaakt is. Men begint nu van dat kuiltje uit de eieren en de gist door het meel te roeren, telkens een weinig melk toevoegende, wanneer het deeg te stijf wordt. Is alles goed door elkaar gemengd, dan wordt het beslag met een houten beslag-lepel goed geklopt, tot er zich geen klontjes meer in bevinden. Het deeg wordt nu toegedekt en $\frac{3}{4}$ à 1 uur op een warme plaats te rijzen gezet. Daarna wordt het zout er door geroerd en het beslag in een puddingvorm gedaan, die met boter besmeerd en met paneermeel bestrooid is. De koek moet 2 à $2\frac{1}{2}$ uur koken. De vorm mag slechts voor $\frac{3}{4}$ gevuld worden.

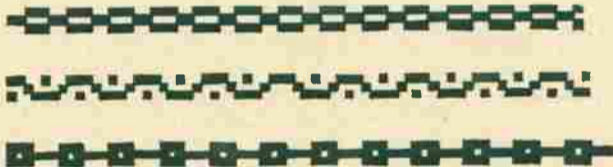
Avondjapon van zwarte tule over een goudkleurige onderjapon. Garneering van smalle banden galon in verschillende tinten goud.

Zomerhoed van licht gekleurd Bangkok-stroo. De bol is bedekt met bloemen en bladeren.

Randjes in den kruissteek.

Wie zich de moeite getroosten wil, de hier afgebeelde randjes in den kruissteek te werken op kleedjes, servetjes, jurkjes en schortjes, zal verrast zijn over het alleraardigste effect, dat zoo'n doodsimpel versierinkje teweeg brengt.

Uitgevoerd in geel met zwart, in lakrood met blau, in rood met grijs, in zwart, wit en korenblauw, of welke andere combinatie men zelf maar bedenkt, zullen de randjes een ongemeenen en frisschen toets aanbrengeu op ieder kleedingstuk, dat zich daartoe eigent.

Onkruid.

Het regenachtige weer van Juni is zeer bevorderlijk geweest voor den groei van het onkruid. Wie niet voortdurend op zijn hoede is, zal, voor hij er erg in heeft, aardig wat vuil in zijn tuin krijgen. Daarom moeten bij droog weer schoffel, hark en schrepel ijverig gehanteerd worden.

We moeten vooral zorgen, dat het onkruid opgeruimd wordt voor het zaad kan vormen, anders kan men wel aan den gang blijven met wieden. De wortelonkruiden moeten door telkens schoffelen krachtig in hun ontwikkeling onderdrukt worden. Zoo mogelijk worden de onderaardsche deelen zorgvuldig verwijderd. Behalve dat men door schoffelen en harken het onkruid opruimt, maakt men er de bovenlaag van den grond flink mee los, zoodat de lucht er beter in doordringen kan en haar nuttige werking krachtig kan uitoefenen. Dat zal na de vele regens, vooral op de zwaardere kleigronden, dikwijls zeer noodig blijken. Het regenachtige weer heeft ons ook veel slakken bezorgd. Zooveel mogelijk moeten ze gevangen worden; onze slijmerige gasten kunnen heel wat bederven. Men kan trachten een paar padden te bemachtigen om bij het opruimingswerk te helpen.

Onze Frambozen.

De oorzaak van het vernield worden van frambozenbloempjes is dikwijls 't algemeen voorkomende frambozenkevertje, een vliegend insect, dat zich in nog niet geopende bloemen invreet en de zich daarin bevindende organen vernielt. Van de geopende bloemen eten ze de meeldraden en de stampers op. Ook in pasgezette vruchten worden de eieren gedeponeed; de larfjes, die hieruit voortkomen, zijn de zoozeer gevreesde frambozenwormpjes, die u zeker ook wel eens in de vruchtjes gevonden hebt.

's Morgens vroeg of op dagen, dat de zon niet schijnt, kan men de deugnieten uit de struiken schudden en ze op een natte, geteerde plank opvangen en dooden. Doet men zulks bij zonnig weer, dan vliegen de diertjes eenvoudig weg. Pluk alle verwoeste bloemen af en vernietig ze, want daarin bevinden zich de eitjes, waaruit zich de vernielers voor een volgend jaar ontwikkelen.

Luisteren.

Er zijn meer praters dan luisteraars in de wereld. Logisch beredeneerd is dat vreemd. Er zou toch een zeker evenwicht moeten zijn, want waar een prater is, moet toch ook een luisteraar zijn, zou men denken. Maar dat schijnt toch niet het geval te zijn, want veel menschen praten om het praten en hebben weinig behoefte, schijnt het, aan een luisteraar. Wanneer men eens stil rondkijkt in een groot gezelschap, op een partij of receptie, dan moet men toch wel opmerken, dat iedereen praat en dan krijgt men tevens het gevoel, hoe doelloos, hoe zinledig zelfs, dit alles eigenlijk is.

De echte praters, hetzij mannen of vrouwen, dat zijn ook degenen, die niet luisteren kunnen. Luisteren is oneindig veel moeilijker dan praten.

Voor luisteren wordt een zeker offer van zichzelf gevraagd, een uitschakelen van eigen belangen en een zich openstellen voor die der wederpartij. Dat is zeker niet gemakkelijk en 't allerminst voor spontane, expansieve naturen, maar toch is het noodig, voor den een minder dan voor den ander — dit hangt van den aangeboren aard af — dat ieder zich oefent in luisteren. Het vraagt inderdaad een zekere zelfbeheersching, maar een zelfbeheersching, die op den duur op velerlei wijzen vrucht draagt. Want wij groeien niet alleen in kracht door deze oefening, maar wat méér is, wij worden iets waard voor onze medemenschen.

Er is zooveel leed in de wereld, zooveel verzwegen leed, dat te dieper inwerkt, juist omdat het verzwegen bleef en de behoefte aan een luisterend oor of liever nog een luisterend hart is soms zoo ondraaglijk groot. Wij kunnen zooveel voor elkander zijn, eenvoudig door te luisteren naar wat een ander, in bangen nood, niet langer versmoren kan. Wie met heel zijn hart naar een benard mensch luistert, bewijst hem een dienst, die vaak grooter is dan men vermoeden kan.

Hoeveel zenuwlijden is het gevolg van onuitgesproken smart! Hoeveel ellende had er misschien voorkomen kunnen worden, wanneer er op tijd een veiligheidsklep opengezet had kunnen worden om de te groote spanning te verminderen.

Een mensch kan het tusschen altijd-pratende menschen zoo benauwd krijgen en hij kan zoo snakken naar iemand, die luisteren wil en luisteren kan. Laten wij 't toch goed beseffen, dat wij door te veel praten de menschen van ons verwijderen en dat er geen zekerer weg is om ware vriendschap te vinden, dan door met oprechte belangstelling te luisteren.

Waarlijk, de kunst van luisteren is waard om beoefend te worden.

Aphorismen.

Niet door een reeks van gemakkelijk aangegane en licht ontbonden verbintenissen bereidt men zich voor op het geluk der groote liefde.

Er zijn vele moeders, die, door zichzelf onverstandig al te zeer op den achtergrond te plaatsen, de volstrekt niet te verdedigen zelfzucht harer kinderen aankweeken.

Avondjapon van pasteiblauw crepe georgette, geheel bezet met ranken van zilveren loovertjes. Schoentjes van zilverbrocaat en waaiervan blauwe struisveeren in aflopende tinten.

De Millioenen ERFENIS

DOOR LAURENCE CLARKE

15) GEAUTORISEERDE VERTALING

Hij wachtte even en keek Charley aan: „Ga je daarmee accoord?”

Charley vond het goed. „Ik geloof, dat dat het beste is,” sprak hij.

Het was nog daglicht toen hij White Chapel bereikte. Toen hij thuiskwam, overhandigde Mrs. Linberg, zijn hospita, hem een brief, die juist gekomen was. De brief was geteekend: Paula Johnson, en hield een verzoek in om Mr. Owen Johnson te komen bezoeken om zeven uur den volgenden avond.

„De dokters,” schreef Paula, „hebben hun toestemming gegeven als het bezoek niet te lang duurt. De laatste dagen heeft hij veel over u gesproken.”

„Slecht nieuws?” vroeg Mrs. Linberg.

„Dat is de vraag,” antwoordde hij, „het is reuzen nieuws, maar of het goed of slecht is, weet ik nog niet.”

HOOFDSTUK XXV.

Tot den volgenden avond zes uur kroop de tijd voor Charley voorbij. Maar toen het eindelijk zes uur sloeg en het tijd voor hem was om van White Chapel te vertrekken, was hij uitgelaten vroolijk.

„Je zou warempel denken, dat je je meisje ging ontmoeten!” zei Mrs. Linberg.

„Ik ga een mooiere jongedame ontmoeten, dan u ooit in uw leven gezien hebt,” antwoordde Charley, terwijl hij aan de bekoorlijke Paula dacht.

Charley ging niet met den trein, maar deed den heelen langen weg per tram en autobus. Bij Hyde Park Corner stapte hij uit, liep langs het St. George's Hospitaal, en stond binnen vijf minuten voor de deur van 298.

Bijna onmiddellijk nadat hij gebeld had werd de deur open gedaan door den butler, met zijn als uit marmer gehouwen gezicht.

„Uw naam, Sir?” vroeg de man, alsof hij Charley nog nooit eerder gezien had.

Charley zeide zijn naam.

„Mr. Owen Johnson verwacht mij om zeven uur,” voegde hij er nog aan toe.

„Heel goed, wilt u maar hierheen komen, alstublieft?”

Hij nam Charley's nieuwen hoed aan — dien hij nooit meer terug zag — en legde hem op een gangtafeltje. Toen bracht hij zijn bezoeker in dezelfde kamer, waarin hij Mrs. Johnson den vorigen keer had gesproken.

De blinden waren voor de ramen en de kamer was slechts spaarzaam verlicht.

Slechts 'n oogenblik was Charley alleen, toen de mooie Paula al binnen kwam. Zij droeg een avondjapon van een of andere glinsterende stof, en zag er zoo gedistingeerd uit, zoo buitengewoon beminnelijk, dat Charley's twijfel omtrent haar wegsmolt als sneeuw voor de zon.

„O, ik ben zoo blij, dat ge gekomen zijt,” riep zij uit, terwijl zij hem haar hand toestak. „Mijn man is nog erg ziek, maar als u niet te lang blijft, heeft de dokter er geen bezwaar tegen, dat u komt.”

„Bestaat er gevaar voor zijn leven?” vroeg Charley.

„Ja en neen,” antwoordde de mooie vrouw. „De dokter zegt, dat de crisis nog niet gekomen is. Wilt u wel zoo vriendelijk zijn om zachtjes te doen?”

Zij wenkte hem om haar te volgen en ging naar de deur toe.

Charley, achter haar aan, liep de hall door en daarna de trap op, waarop een geweldig dikke looper lag. Hij bemerkte, toen hij op de eerste verdieping kwam, dat de butler hen zachtjes volgde. Het was er slechts spaarzaam verlicht en een hoog raam, dat van onderen opgeschoven was, gaf uitzicht op den achterkant van de huizen van Chester Street.

Voor een groote, dubbele witte deur hield Paula stil en herhaalde nog eens haar vermaning om toch vooral zachtjes te doen.

Een oogenblik later bevond Charley zich in een groote slaapkamer, die geheel in wit-met-goud Empirestijl gemeubeld was.

Het karpel was muiskleurig met oudrose. Een groot bed stond aan den eenen kant midden in de kamer en was aan weerskanten beschut door witte gordijnen. De eenige verlichting was een electrisch lampje op een ziekentafeltje naast het bed. Naast deze tafel stond een man, die zich omdraaide toen Charley en Paula binnenkwamen.

„De dokter,” fluisterde Paula.

De man zette een medicijnfleschje neer, dat hij juist in zijn hand had en richtte zich op. Hoewel het slechts spaarzaam verlicht was, was er, toen hij hem een hand gaf, iets in zijn wijze van doen, wat Charley veront-rustte. Hij had dien man eerder gezien, maar waar kon hij zich niet herinneren.

Hij had nu zijn geheele aandacht op het bed en den persoon, die daarin lag, gevestigd.

Hij had een groot, wit verband onder zijn kin en om zijn hoofd gebonden. De man in het bed bewoog eventjes zijn hoofd toen Charley binnenkwam en hij maakte met zijn hand een beweging, alsof hij naar iets wilde grijpen.

„Hij wil je een hand geven,” fluisterde Paula.

Charley nam de hand, die hij eventjes voorzichtig drukte.

Toen ging hij voor het bed zitten op een stoel, dien de dokter hem aanbood.

De laatste keer, dat hij Owen Johnson gezien had, was geweest onder het licht van een lantaarn op den weg in het bosch, toen hij van de herberg „De Roode Haan” kwam.

„Ik ben blij te hooren, dat het u iets beter gaat,” fluisterde hij, terwijl hij in het verbonden gelaat keek.

De foto-journalist als caricaturist.

Een aardig „snap-shot” van een onzer correspondenten. Het grappige effect in de voorstelling werd bereikt door de camera in een bijzonderen stand te houden.

„Dank je wel,” antwoordde een zwakke, bijna onhoorbare stem.

Charley zat stil voor zich uit te kijken, peinzende wat hij nu verder zou zeggen.

De dokter, die achter hem op zijn stoel geleund stond, zeide met een gezaghebbende stem:

„Mr. Johnson is uiterst zwak. Maak uw bezoek alstublieft zoo kort mogelijk.” Hij keek hierbij de mooie mevrouw Johnson aan en zij stapte ook naar voren tot vlak bij Charley's stoel.

„Ge hebt mijn man immers een brief te overhandigen?” sprak zij zachtjes. „Hij is er zeer bezorgd over om dien te krijgen; hij heeft er bijna dagelijks naar gevraagd.”

„Hij is bedwelmid,” dacht Charley, „en ze willen niet, dat ik hem goed kan aanzien. Nu. . .”

„De brief,” fluisterde de dokter.

Charley draaide zijn hoofd snel om en keek op; het gezicht van den dokter was vlak naast het zijne. Toen wist hij opeens. De zwarte baard was verdwenen, maar de oogen waren hetzelfde; de man, die hem in Commercial Road gevolgd had!

„Wilt u dien brief aan mijn echtgenoot geven?” Paula legde haar slanke witte handen op Charley's schouders.

Charley keek haar aan. „Ik heb hem niet bij me!” zeide hij. Zelfs in het vage licht, dat er heerschte, zag hij hoe haar oogen zich in schrik verwijdden en hoe er een harde trek om haar mond kwam.

„Dien brief niet bij u!” Paula en de dokter slaakten tezelfder tijd dezen uitroep.

„Neen,” sprak Charley. Op hetzelfde oogenblik deed hij iets, wat hij de laatste minuten reeds van plan geweest was. Hij trok met een ruk het gordijn opzij,

zoodat het licht viel op het gezicht van den man, die in bed lag.

„Goede hemel! Dat had ik niet gedacht,” schreeuwde hij en sprong overeind. De man, die daar in bed lag, was Owen Johnson heelemaal niet, doch een vreemde.

Gedurende een halve seconde staarde Charley naar het verbonden hoofd, waarvan de gelaatstreken hem niet konden misleiden. Hij begreep plotseling, dat Gros Venor Place 298 geen gezond oord was. Als een pijl uit een boog vloog hij de kamer uit en stompte den dokter opzij. Met twee passen was hij bij de deur en wierp die open.

Te oordeelen naar het lawaai, dat de zware zieke plotseling maakte, scheen deze opeens volkomen hersteld te zijn.

Charley wachtte echter niet om hem naar zijn toestand te vragen, doch stootte de gang in, regelrecht in de armen van den butler met het ondoorgrondelijke gezicht, die daar de wacht hield. Per ongeluk vergat deze man eventjes, dat hij een Engelsche butler was en schreeuwde in het Duitsch: „Halt, Hände hoch!” Charley voldeed niet aan dit verzoek, doch stormde met gebukt hoofd op den man af en draaide met een handgreep zijn armen uit het lid. Een kreet van pijn, een vloek, — en Charley was vrij.

Voor de butler tijd had zijn revolver te grijpen, zag hij tot zijn stomme verbazing, hoe het mannetje een gangraam openschoof en naar buiten sprong in de ruimte.

Als een goed tacticus had Charley bij het binnenkomen zijn oogen den kost gegeven en gezien, dat zich onder dit gangraam het platte dak van een uitbouw bevond. Weldra bevond hij zich in een donker, nauw steegje tusschen hooge huismuren. Nadat hij tot de ontdekking was gekomen, dat hij slechts zijn nieuwen hoed kwijt was en dat hem verder geen letsel was overkomen, wendde hij zich om, om uit het nauwe straatje te komen en stond plotseling voor een langen agent.

„Goeden avond,” sprak hij vriendelijk.

„Goeden avond,” antwoordde de agent.

„Fijn weer,” begon Charley.

„Buitengewoon!”

Charley keek achter zich.

„Het is fijn weer,” herhaalde de agent, „maar aan dien kant hoeft je niet te probeeren om te ontkomen, daar staat een kameraad van me.”

„Ik wil er heelemaal niet van door!” antwoordde Charley.

„Neen, natuurlijk niet!” antwoordde de agent sarcastisch. „Maar je hadt er toch maar een flink gangetje in!”

„Hoor eens even,” sprak Charley, „ik wou naar een politiebureau, hoe gauwer hoe liever. Als je me even in een taxi wilt brengen, dan zal ik wel betalen.”

Er volgde een stilte op dit zonderlinge verzoek. Toen knipte de agent een electrische zaklantaarn aan en bekeek Charley onderzoekend. Of hetgeen hij zag hem tevreden stelde, weten wij niet, doch binnen drie minuten zaten zij tezamen in een taxi, op weg naar het politiebureau.

Hij begreep, dat men hem waarschijnlijk niet zou gelooven; het verhaal, dat hij te vertellen had, klonk te wild-fantastisch, terwijl zijn uiterlijk, blootshoofds, met een gezicht vol pleisters, er vermoedelijk niet toe zou bijdragen een en ander aannemelijk te maken. Als hij begon over de twee millioenen en den Britschen gezant te Berlijn, dan zouden ze hem vermoedelijk opsluiten.

Op het politiebureau werd hij tot zijn schrik gewaar, dat de dienstdoende inspecteur hem niet eens wilde ontvangen. Een brigadier met een roode snor keek hem onverschillig aan en zei niet onvriendelijk:

„Zoo jochie, ben je weer eens bezig geweest? Fijn patroontje daar op je hoofd! George, wat heeft-ie gedaan?”

„Hij kwam door het raam van een van die groote huizen in Gros Venor Place, het nummer weet ik niet.”

„Nummer 298,” sprak Charley. „Kan ik den inspecteur spreken?”

„Neen,” antwoordde de brigadier en doopte zijn pen in den inkt.

„Het is wellicht een kwestie van leven en dood,” hield Charley aan, „een geval van moord,” deed een plotselinge ingeving hem zeggen.

Dit woord scheen zijn uitwerking op den brigadier niet te missen.

„Wat voor een moord?” vroeg hij.

„Luister eens, Sir,” sprak Charley na een oogenblik nadenken. „Zoudt u Sir Everard Field van het Departement van Buitenlandsche Zaken niet even willen opbellen? Ik zweer u, dat dit geen gekheid is.”

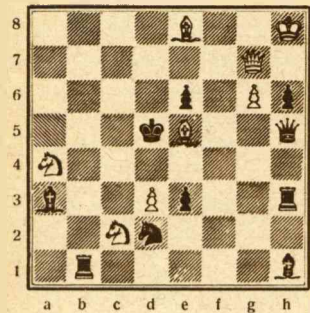
„Het Departement sluit precies om 5 uur,” zeide de brigadier.

(Wordt vervolgd).

Schaken.

PROBLEEM No. 141.

Van: J. Deuzeman, te Frederiksoord.

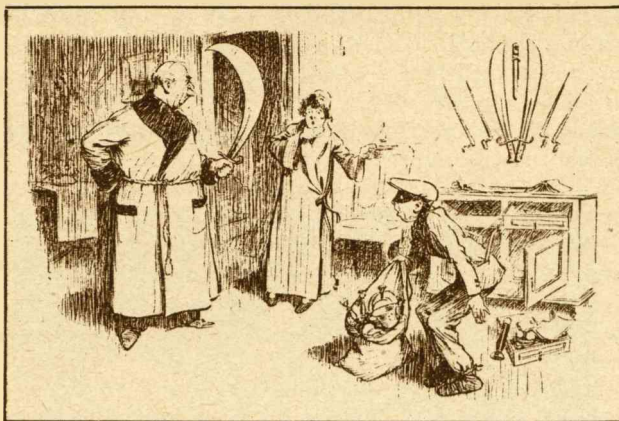
Wit begint en geeft in 2 zetten mat.

Stand: Wit (8) Kh8, Dg7, Le8, Le5, Pa4, Pc2, pi.d3, g6.

Zwart (10) Kd5, Dh5, Tb1, Th3, La3, Lh1, Pd2, pi.e3, e6, h6.

CORRECTIE: In probleem 140 moet op b4 een zwarte koning en op b6 een witte looper staan.

Correspondentie-adres: P. van 't Veer, Valkenboschkade 211, Den Haag.

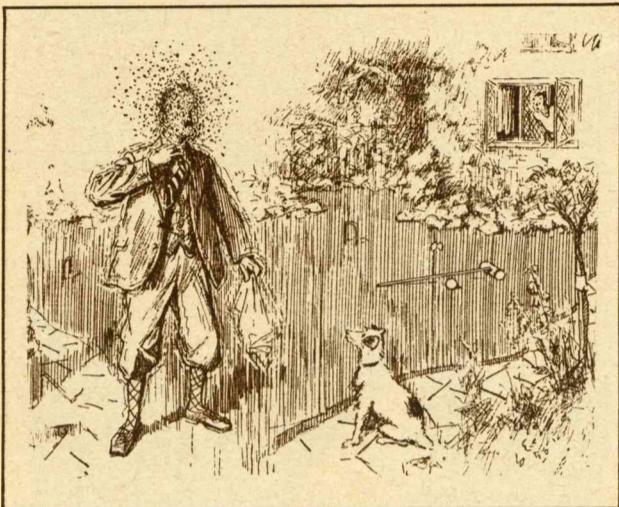
Kolonel Bloedworst (die een inbreker heeft betrapt): „Marie, neem dat ding mee en breng me een vliegenklapper”.

SPROOKJE.

Er was eens een danswonder, nee, kolossaal!
Ze vond, waar ze optrad, een mudvolle zaal;
Als eenmaal Pawlowa was zij hier beroemd,
Al werd ze eenvoudig Mien Jansen genoemd.

Slachtoffer: „Je wilt me toch niet berooven?”
Struikroover: „Nee, dat doet me kameraad. Ik maak U alleen maar klaar.”

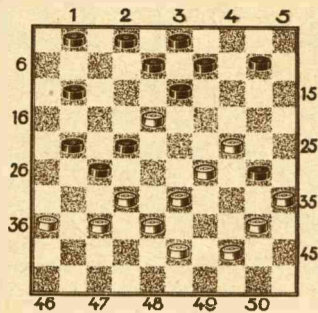

Verschrikte vrouw (tot echtgenoot, die door een zwerm bijen aangevallen wordt): „Kaim aan maar, lieve. Maak je niet ongerust en bedenk, hoe gezond honing is.”

Dammen.

WEDSTRIJD-PROBLEEM No. 163

van D. Bosma, Amsterdam.

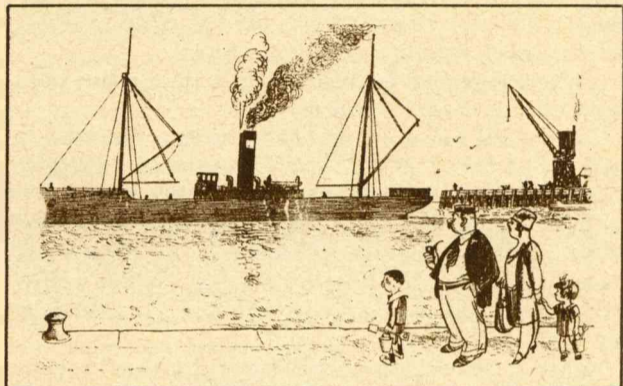

De diagramstand in cijfers behoort te luiden: Zwart 12 schijven op 1-3, 8-11, 13, 21, 22, 27 en 30. Wit 12 schijven op 18, 24, 29, 32, 33, 35-38, 40, 43 en 44. Wit speelt en wint!

OPLOSSING No. 160 (I. Weiss).

De diagramstand in cijfers was: Zwart 8 schijven op 5, 6, 13, 24, 33, 36, 43 en 45 met 1 dam op 25. Wit 10 schijven op 10, 22, 27, 31, 34, 40, 42, 46, 47 en 50. Wit speelt en wint nu door: 42-37, 37-32, 47-42 (3 tempi!), 42-38, 31-26 (4e tempo), 50-44, 32-28, 26 x 10! Op 13-19 A B, Wit 10-5 (19-24), 5-28 (24-30) en 28-39 met 39-44 wint. Op 13-18, Wit 10-4 (18-23), 4-22 (23-29), 22-39 en wint. Op 6-11, Wit 10-4 (13-19), 4-22 (11-16), 22-27 (19-23 C), 22-38 (23-28), 38-49 (28-33) of 27, Wit 49 of 27-43 wint. Op C 19-24, Wit 27-38 (24-30), 38-43 (30-35) en 43-49 wint.

Een interessant tempo-probleem, waaraan ter wille der moeilijkheid een naspel verbonden is. Mooier was echter als in den aanvangsstand de zwarte schijf 6 op 1 stond en daarenboven nog 2 andere op 11 en 12; dan gaf het slot meer effect!

Dagjesmensch (als de sirene van het schip fluit): „Die kapitein zal ook wel eens de smoor in krijgen. Net als-ie 'n aardig gangetje heeft, gaat de fluit voor 't schaftuur.”

VOOR DE JEUGD

WIE STROOIT DE DIAMANTEN OP HET GRAS?

TOOSJE wilde dat weten, toen ze op zekeren morgen wat vroeger dan gewoonlijk was opgestaan en uit het raam van haar slaapkamer zag, dat het grasperk in den tuin als bezaaid was met kleine diamantjes.

Wat glinsterde dat alles! Ieder fijn gras-prietje was met een schitterend juweel gekroond, en als de zachte morgenwind de teere stengeltjes heen en weer wiegde, schenen de zonnestralen er doorheen, zoodat de dauwdrop wel een regenboog geleek en het heele grasperk een feeëntuin, in plaats van een eenigzins stoffige, groene plek.

„Het lijkt wel, of de feeën het gedaan hebben!” zei Toosje en keek er met verrukking naar.

„Dat hebben zij ook gedaan,” sprak de Bij, terwijl zij haar werkzaam neusje in een geurige lelie stak om er voedsel uit te zuigen.

„Hebben de feeën het heusch gedaan?” vroeg Toosje, die het volstrekt niet vreemd vond, dat zij de Bij hoorde spreken, zij had haar heele leven zooveel met insecten omgegaan, dat zij hun taal begreep.

„Heb ik je dat dan niet gezegd?” vroeg de Bij boos, want zij was dien morgen erg uit haar humeur. „Het is niet beleefd. een vraag tweemaal te doen, dat weet je toch?”

„Het spijt mij wel, want ik wilde niet onbeleefd zijn,” zei Toosje bedrukt, maar hoe weet je toch, dat de feeën het doen?”

„Wel, ik heb het ze zien doen,” was het antwoord. „Waar?”

„Op het feeënbal.”

„O, vertel me daar eens van, lief Bijtje.”
De Bij schudde haar vleugels en zei: „Ik heb vanmorgen geen tijd om lang te praten, vraag het maar aan dien witten Vlinder, die heeft toch niets te doen! En de Bij vloog heen met een goeden voorraad honing.

Toosje keek haar na en wachtte toen op de komst van gemelden Vlinder.

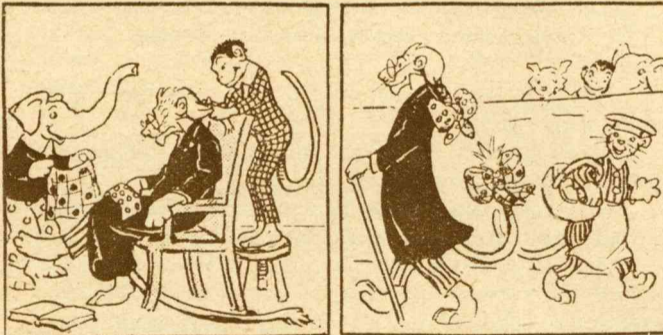
„Waarom is de Bij toch zoo boos op den Vlinder, hij ziet er zoo mooi uit en kan het toch niet helpen, dat hij geen honing kan maken? Daarom mag hij toch wel rondvliegen. Daar kwam hij juist aan en zette zich op den seringbloesem.”

„O, lieve Vlinder, vertel mij eens, of heusch de feeën diamanten op het gras strooiden?”

„Zeker, en gisteren deden zij het ter eere van het bal.”

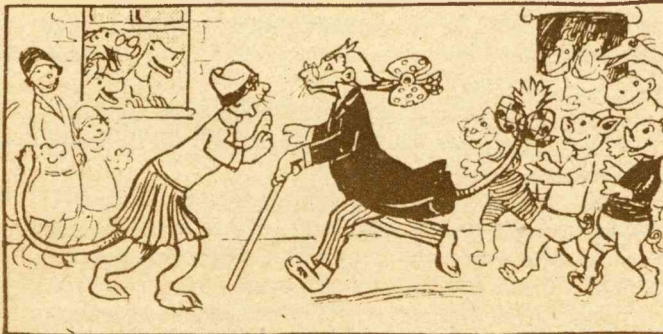
„Dat zei de Bij ook,” sprak Toosje.
„O, de Bij, die weet er niemandal van,” lachte de witte Vlinder.
„Zij was toch ook op het bal?”
„Jawel, maar niemand bemoeide zich met haar, zij is

WAT SJIMPIE HAD UITGEVOERD.

1. Je herinnert je nog wel, dat Sjimpie er met den wandelstok van langs zou krijgen, maar oat hij zijn straf misliep, doordat mijnheer Leeuw een schilderij van den muur sloeg. Ik zal je nu eens vertellen, waarom meester hem straffen wilde.
Op zekeren dag zat mijnheer Leeuw zijn middagdutje te doen. Dat zag Sjimpie.
„Zeg, Jumbo, kijk, meester zit te slapen! Laten we hem eens opknappen.” En toen nam hij twee gekleurde zakdoeken en maakte daarvan in meesters haar en staart een grooten strik.

2. Kort daarop werd mijnheer Leeuw wakker, nam zijn wandelstok om vóór schooltijd nog een kleine wandeling te gaan doen. Jammer genoeg bemerkte hij niets van den streek die de bengels hadden uitgehaald. Maar de voorbijgangers zagen het wel. Een slagersjongen was de eerste die hem grinnikend naakte en het duurde niet lang of mijnheer Leeuw had een heele bende joelende straatjongens achter zich, die het uitgierden van pret.
Mijnheer Leeuw, die niet wist wat hij ervan denken moest, haastte zich om thuis te komen.

3. „Maar mijn goeie man,” riep mevrouw Leeuw, toen zij zag hoe haar echtgenoot de straat kwam afrennen, achtervolgd door een groote menigte volks, „wat is er gebeurd?”
„Ik weet het niet,” zei mijnheer Leeuw gejaagd. „Iedereen lacht mij uit en loopt mij na!”
„Geen wonder,” hernam mevrouw. „Man, je loopt gewoon voor gek. Hoe kom je aan die groote strikken?”
„Sapperloot!” riep meester verschrikt uit. „Dat moet een van de schooljongens gedaan hebben. Dat zullen we eens onderzoeken!”

ook zoo vervelend en vindt dansen maar tijdverspilling.”
„Nu, laten we maar liever niet meer over de Bij spreken,” hernam Toosje, „maar vertel mij eens wat van het feeënbal als je wilt.”
„Met genoegen.”

„Het begon gisteravond om twaalf uur, toen jij al sliep dus. Iedereen was van de partij. De Vuurvlieg was er, de roode Spin met de haren, de familie Mot, de Bijenkoningin met haar hofdames en de grijze Spin, die echter later naar huis gezonden moest worden, omdat zij eenige vliegen, die ook uitgenoodigd waren, had opgegeten. Het was een schitterend gezelschap, dat kan ik je verzekeren. De feeënkoningin en de andere feeën zagen er beeldig uit, alle in zacht rose met groen gekleed, met de klokjes der lelietjes der dalen op haar blonde hoofdjes. Nu, wij dansten tot aan den morgenstond en gingen toen zitten eten en drinken onder die mooie, roode paddenstoelen, die juist voor ons groeien. Zie je, daar onder dien eikenboom. En het was een heerlijke maaltijd, het dons der perziken en pruimen en de dauw uit het hart der witte rozen. Omdat wij geen glaasjes hadden, dronken wij maar uit de mutjes der feeën.”

„Grappige bekertjes moeten dat geweest zijn!” riep Toosje.

„Is het niet? Na het eten deden we een rondedans, totdat de zon begon te schijnen, toen namen de feeën haar diamanten kroontjes af en strooiden die over het grasperk.”

„Waarom deden zij dat?”
„Omdat de zon overdag, als de feeën slapen, voor de kroontjes zorgt. Zie je wel, alle diamanten zijn weg, de zon heeft ze goed opgeborgen.”

„Ja, dat zie ik,” sprak Toosje peinzend en keek naar het grasperk, dat er nu weer uitzag als altijd. „Geven de feeën gauw weer een bal?”

„Dat kan ik je niet precies zeggen!” was 't antwoord. „Als je 's morgens diamanten op het gras ziet liggen, dan weet je, dat de feeën er weer rondgedanst hebben. Maar nu moet ik naar huis, want ik heb ergens slaap. Goeden morgen!”

Toosje bleef alleen achter in den tuin, zij was ook een beetje doezelig en het duurde niet lang, of zij lag eveneens in een zoete rust, in het prieltje. Toen zij wakker werd, wist zij niet, of de witte Vlinder haar heusch van het feeënbal verteld had, of dat zij het maar droomde. Een ding was echter zeker, er schitterden geen diamanten meer op het gras. Ik geloof dus, dat het geen droom van haar was en... wat denken jullie er van?
OOM TOM.